A. DE REMIREMONT

SESTRA VINIFRED

ZAGREB 1958.

"TO NIJE NEBO, ALI JE VIŠE NEGO ZEMLJA!"

SESTRA VINIFRED
1895-1945

S francuskog prevela:
s.M.Alix Lončarević

ZAGREB 1958.

Naslov originala:

A.de Remiremont
SOEUR WINIFRED
1895-1945

"Ce n'est pas le ciel,
mais c'est plus que la terre"

Dozvolom Nadbiskupskog Duhovnog Stola

IZDALA Družba siromašnih ss.Naše Gospe
Zagreb,Primorska 20. 1958. god.

UMNOŽILE Sestre Naše Gospe, Zagreb,
Primorska 20. 1958. godine

ODGOVORNI UREDNIK Stanislava Šokčević
Zagreb, Primorska 20.

"ZA MOJU BRAĆU
I SESTRE BOLESNIKE"

"Dati se razapeti, znači:
dati se pobožanstveniti."
R. P. PHILIPON.

JEDAN OTVOREN PROZOR

"Kakvih ćemo divota vidjeti u nebu!", uskliknuo je Otac Cain, oduševljen onim što se događalo pred njegovim očima.

Bilo je to u Engleskoj, u Westgate-on-sea. Samostan, nazvan "des Oiseaux", istjeran iz Francuske zakonom o izgonu od 1904. god. nastavljao je marljivo djelo poučavanja.

Otac Cain je mislio na herojske kreposti u vrijeme osnivanja, kad je izrekao gornju rečenicu. Danas, kada se sjećamo sestre Vinifred, te su riječi još više proročke: "Kakvih ćemo divota vidjeti u nebu!"

\+ + +

Mala, vesela djevojčica, vrlo privlačive naravi, zove se May Grierson, dolazi svake večeri u radionicu samostana.

Ova djevojčica ima pronicavo oko. A što je privlači? Prozor, koji gleda u samostanski vrt. Godinama je ona ovdje uz šivanje pratila posao jedne vrlo stare, male sestre, koja samo obrezuje suho granje oko velikog drveća, donosi ugljen i brine se za uljanice - uvijek

tiha, uvijek radina, uvijek sretna! May je ganuta. Duboka njezina shvaća da se nešto skriva iza jednostavnih gesta male sestre Dositeje; skriva se jedno posvećenje...

+ + +

Djevojka, koja žarko ljubi život u svojoj obitelji, ali i lijepe toalete: tako je May rasla. Njezin otac je radnik, ličilac po kućama, majka-krojačica. Ima tri brata i sestru, a ona je Benjamin. Sada ne dolazi više u samostan radi šivanja, a niti da vidi kroz prozor sestru Dositeju. Ona revno posjećuje sastanke "Marijine djece". Na dnu njezinog srca je također jedan prozor, iza kojega se nalazi POTPUNO DAVANJE. Zasada je taj prozor brižno zatvoren, May se zadovoljava da katkada proviri kroz okno. Svakako, da se još ne usuđuje otvoriti. Jednoga dana najavljene su duhovne vježbe u samostanu za "Marijinu djecu". May ih posjećuje kao i sve njezine prijateljice. Onda najednom prestane dolaziti.

"Osjećala sam da će Bog nešto od mene tražiti, zato jednostavno više nisam došla", odgovorila je iskreno.

+ + +

Sa 24 godine postulantica, a onda

eto May-e u novicijatu. Uzela je ime engleske djevice i mučenice i zvat će se ubuduće sestra Vinifred. Njezina učiteljica u novicijatu piše: "Kad bih morala opisati djelovanje milosti u duši sestre Vinifred, rekla bih, da je to bilo postepeno preobražavanje jedne žarke i nježne djetinje duše u savršenu dušu - u dušu malog Božjeg djeteta."

A njezine pogreške? Prirođena užurbanost, koja je plod prevelike aktivnosti. Njezin hod, njezino uspinjanje stepenicama bilo je više nego živahno.

"Ne bi prošao dan, a da nisam čula: ne tako brzo! ne tako brzo!" pripovijedala je kasnije sestra Vinifred.

Njezina narav bila je koliko plemenita, toliko i užurbana da postigne svoj cilj. Odatle proizlazi druga njezina sklonost: malodušnost. Dok je vidjela kako je daleko od cilja, smatrala je svoje stanje očajnim.

Nakon duge borbe, koja je trajala cijeli život, ona je postala savršeni uzor predanja. Prepustila se je kao maleno dijete zagrljaju nebeskoga Oca. Na ovaj žarki i bujni život spustila se je bez prethodnih uslova bolest, koja ju je smrvila.

Novakinja je položila prve zavjete 2. srpnja 1924. Nekoliko mjeseci kasnije počinju poteškoće kod pokreta, mučni

hod, žestoke boli u svim zglobovima.
Slijede bolna liječenja da se spasi to biće od potpune iznakaženosti. Stanje se je pogoršalo. Sestra Vinifred bila je za šest mjeseci uzeta. Konačno je proglašena dijagnoza: žestoka, nagla i zarazna upala zglobova.

+ + +

"Ustat ću i potražit ću raspetoga Isusa, koga ljubi duša moja" - to je jutarnji vapaj svetih Pravila.
Ne, sestra Vinifred ne će više ustati. Zato će ona potražiti raspetoga Isusa, koji će postati sva slast njezina srca.
Jedan trenutak i ovi su redci napisani. Kako je dug život koji ih diktira.

+ + +

Trebalo je tjedne i mjesece da sestra Vinifred pristane, da se preda. Dati se služiti od drugih, biti u potpunoj bezgraničnoj ovisnosti, ne moći ni dosadnu muhu otjerati, ni list na knjizi okrenuti, i onda trpjeti, danju i noću: trpjeti, trpjeti... Sada ima 28 godina i potpuno je svijesna da ne će ozdraviti. Ovakva perspektiva bila je za nju uvijek neprihvatljiva. Ne,

taj teret ne će moći nositi...! Jadna mala sestro! nosit ćeš ga 20 godina! Kada je kasnije govorila o tom strašnom vremenu, rekla je jednostavno: "To je bilo vrijeme, kada još svoje patnje nisam ljubila."
Mi smo promatrali njezinu borbu. Slušali smo kako se tuži, bila je osjetljiva na svaki postupak. Vidjeli smo kako od boli plače, kako je osjetljiva na zaborav, na malu nepažnju.
Duša se je zaprepastila nad putovima Božjim. Zašto? Ona je gorjela od silne želje, da se istroši za svoj samostan, da radi na djelu Božjem. A Bog ju je gurnuo na stranu... Kada nam patnja pristupi, čini nam se da je ne poznamo.

+ + +

Onda dolazi LURD. Sestra Vinifred pošla je s engleskim hodočašćem 1926.g. (od 26 kolovoza do 4 rujna). Tražilo se čudo i molilo neumorno - govorile su novakinje one godine. Sestra bolničarka je tako čvrsto vjerovala da će se njezina mala bolesnica vratiti zdrava, da joj je dala čak i cipele za povratak.
I dogodilo se čudo; ali ne onako kako se očekivalo...
Mala nosila su pošla. Putovanje je bilo pravo mučeništvo. Bolest je još u-

vijek napredovala. Drmanje, zaustavljanje, prelazi bili su prava muka. Jadni bolesni udovi skoru se raspali. Sestra Vinifred će reći vrlo umjereno: "Ne znam kako sam ostala živa". Crte njezina lica više su govorile!

Kad je ostala sama na brodu sa stranim ljudima posve nemoćna, osjetila je užasnu osamljenost i strah. Pala je noć. More mirno kao jezero. Hodočasnici pjevaju: "Zdravo Zvijezdo mora"... Tada pouzdanje u Mariju upali malu zvijezdu u duši sestre Vinifred i straha nestane.

Kad su stigli u Bologne, sišli su s broda, prešli pristaništa i čekaonice... Mala nosila spuštena su ovdje, nošena tamo, malo dalje. Jadno malo biće izmučeno i tako bolno! Netko od uslužnih putnika pruži bolesnici da pije, ali se ne snalazi, te joj šaljicu istrese u krilo. Došlo je i putovanje u vlaku. Nosila su preširoka za vrata. Bolničar uzima bolesnicu na ruke. Tijelo, kao drvo ukočeno, treba nositi kroz uski hodnik. U Lurdu će iznijeti nosila kroz prozor.

Lurd! Stići će onamo nakon dvije noći. Slušajmo, sestru Vinifred:

"Nosači su došli po nas pred špilju. Bila sam tako umorna i bolna, da nisam znala gdje se nalazim. Bilo mi je nemoguće moliti, ali Naša Gospa je to dobro znala. Nije to bilo važno. Prikazala sam joj svoje patnje. Bolesnici sa svih strana svijeta bili su zajedno.

Toga jutra nisam doručkovala, jer nije bilo nikoga, tko bi me nahranio. Netko je ljubezno stavio komad kruha s maslacem na mene. Tako je i ostao. Oni, koji su ga stavili nisu znali, da ne mogu ništa sama prinijeti ustima.

...Jutro je prošlo, ni sama ne znam kako. Nisam mogla moliti. Moja nebeska Majko, mislila sam da ćeš me uzeti sa sobom. Zato sam bila mirna. Nisam ni pomislila, da se nalazim tisuću milja od mojih, sama među strancima. Naša Gospa mi je bila sve."

Zatim je hodočašće započelo sa uobičajenim obredima: piscine, procesija sa Presvetim Sakramentom, Križni Put, sv. Mise, neprekidne krunice, procesija sa bakljama. Šest dana u Lurdu. Kakve li milosti! "To nije nebo, ali je više nego zemlja."

Ozdraviti? "Naša Gospa mi je dala mnogo više", rekla je sama sestra Vinifred.

Neki mladi slijepac, koji je živio od pletenja košara, rekao je u Lurdu sestri Vinifred: "Časna sestro, ja sam počeo živjeti onoga dana, kada sam počeo trpjeti... Trpjeti, to je pravi život. Ne dolazim ovamo zato da ozdravim. Svake godine dolazim samo iz ljubavi prema Našoj Gospi. Časna sestro,

Lurd je divan."

"Kakva je to bila pouka za mene, dodaje sestra Vinifred, taj čovjek me je naučio kako treba podnositi patnje, koje mi Bog šalje. Često ponavljam njegove riječi."

Sestra Vinifred povratila se u Westgate s tijelom još bolesnijim nego na odlasku, ali s blaženom dušom.

Zajednica, koja je bila svjedok ovog mirnog povratka, počela je razabirati tajne namjere Božje. Molitve nisu bile odbijene, naprotiv, bile su divno uslišane.

Mjesto živahne male sestre vratila nam je Naša Gospa slomljeno tijelo osuđeno da trpi dvadeset godina na bolesničkom krevetu.

Ali istražujući obzorje do vječnosti, moglo se je pogoditi, da je Prečista Djevica nadvisila molbe samostana.

Lurd je bio velika milost njezina života. On ju je uveo u nutarnji život gdje je početak savršenosti. Pod pogledom Bezgrješne Djevice dobila je ona tamo nadnaravnih milosti. Ona je sačuvala neizbrisivi utisak čuda kojeg je okusila. Neprestano je studirala sv. Bernardicu, nasljedovala njezine kreposti i dijelila njezinu ljubav za "svoju Gospu".

Lurd je ostao mjesto gdje je boravio njezin duh i srce. Ona ga nije nikada ostavljala. Izgledalo je kao da

uvijek "hodočasti".

Vrlo intimne milosti, koje je tamo dobila, ostale su tajna između nje i Blažene Djevice. Učinci su svjedočili za ove milosti. Jezik ih nije mogao izreći. Prihvaćajući hrabro bolesnički **život**, sestra Vinifred je tako daleko došla u studiju umjetnosti osmjeha, da je počela ponavljati ove riječi koje su postale refren njezina života:

"To nije nebo, ali je više nego zemlja."

Što se tiče njezine krunice, ona se više nije od nje rastajala. "Ave Maria", ta posebna molitva bolesnika množila se je pod njezinim usnama.

"Sestro Vinifred, koliko krunica izmolite na dan", pitala ju je jedna od nas.

Ona se nasmiješi:

- "Ah, to je jedna od tajni između mene i Blažene Djevice."

Jednoga dana upitala ju je jedna sestra, hotimično indiskretna, o milostima koje je dobila u Lurdu. Njoj se otme i odgovori:

-"O, imala sam samo jednu misao: svladati svoje fizičke boli."

Mi međutim znamo, da joj je jedna od sestara koja ju je dvorila, prorekla na vrlo uvjerljiv način što će joj

se dogoditi:

"Blažena Djevica vas može sigurno ozdraviti, no ako nema čudesnog posredovanja, vjerujte u moje iskustvo, vi ne ćete nikada ozdraviti. Stupanj, u kojem vas je bolest pogodila vrlo je rijedak slučaj, medicinski neizlječiv. Molite zato svom dušom da se predate i pripravite na dugi bolesnički život."

Sestra Vinifred je ostala uvijek zahvalna za ovo otkriće, koje je dobila u Lurdu. Prognoza se je točno ispunila. Ona se je pripravila uz Našu Gospu na dvadeset godina ukočenosti.

"O Marijo, kako bi se moj život posve promjenio, da se je odvijao pod Tvojim pogledom. Djetetu toliko treba Majka kada trpi: ako poznaješ patnje svoga djeteta, pomozi mi! Uzmi me i navečer u svoje ruke. Bolesno dijete treba majku noću još više. S Tobom ću biti mirna, dajem Ti svoju dušu i svoje jadno tijelo. Ja se predajem Tebi, Ti me daj Isusu."

Iz Lurda vratila se je sestra Vinifred promijenjena. No milosti ne padaju na nas kao gotov kaput. Bog želi našu suradnju. Treba se snabdjeti dnevnim naporima da bi se čovjek mogao popeti do one savršenosti, do koje Bog želi dušu uzdići. Dobiti milost to još nije sve, treba s njom surađivati. Narav sestre Vinifred je snažno uzdignu-

ta, ali nije umrla. Ona se bori i buni još kadkada, dok ne postane "blaga kao janje u šutnji i nepomičnosti pred onim, koji je striže".

Sestra Vinifred, već poučljiva, postaje junakinja. No još jednom, to nije posao jednoga dana.

Postoji novicijat trpljenja.

Treba se učiti bolovati. Sestri Vinifred su mnogo pomogle njezine bolničarke. One su u prvom redu nastojale, da bolesnica ne bude posve nezaposlena, da joj ne bi život postao mučan. Prednji dio njezinig jadnih ruku mogao se kretati samo u krugu od deset centimetara. Svakoga dana su se produljivale vježbe gipkosti. Dolazila je vrlo vješta maserka, koja je činila njezine ruke i prste malo gipkijima.

Sestra Vinifred uspjela je konačno preko viljuške duge trideset centimetara sama jesti jela unaprijed izrezana. Pila je pomoću jedne savijene cijevi. To je bio ogroman napredak. Prije je netko morao biti uz nju za vrijeme obroka. Sestra bolničarka je zahtijevala da je ostave neka si pomaže sama.

Da joj ublaže vječnu monotoniju zidova, predložili su joj da je kadkada prenesu u susjedne prostorije. Njezina obitelj je nabavila mali pokretni krevet. Pokušaj je divno uspio i sestra Vinifred je doživjela radost da opet

vidi svoje.

U samostanu Westgate ima mala terasa s koje mala vrata vode u sobu sestre Vinifred. Tu su postavili široke drvene tračnice, preko kojih se je sklizao mali krevet. Kolike radosti ! Sestra Vinifred je opet našla zrak, sunce, sjenu velikih drveta, jeku dječje vike i rekreacije svoje zajednice po ljeti.

No najveća sreća bijaše mogućnost da je dovezu na tribinu bolesnika, koja je bila preko puta njezine sobe. Ovdje je mogla ostati na adoraciji pred Presv. Sakramentom.

Sveti Petar Fourier, koji preporuča u svojim Pravilima, da se "s ljubavlju sve učini za olakšanje bolesnika, osobito teških bogalja", bio bi sada zadovoljan.

+ + +

Oko godine 1929. liječnici su konstatirali časovito stišavanje bolesti. Tvrdili su da će slučaj uzetosti, iako neizlječiv, ostati lokalan, osim ako se ne dogodi nešto nepredviđenog. Oni su rekli da je slučaj poznat, premda rijedak. To je kronična, zarazna uzetost, opasna je i ima karakter izobličavanja. Brzo se razvija i prouzrokuje velike boli. Zatim se pojavljuje noću visoka temperatura i brojni čirevi na

kostima. Bolesnica će sve više slabiti, a umrijet će nakon nekog vremena od otrovanja krvi. Taj rok može trajati i dvadeset godina.

Mi slobodno iznosimo ove pojedinosti, jer gledajući njezinu nepomućenu vedrinu i njezin smiješak, mogao bi čovjek doista i zaboraviti na tolike nepodnosive boli.

Svi predviđeni simptomi su se redom ispunili.

Kada sam došla sestri Vinifred, piše jedna od njezinih bolničarki, njezino tijelo bilo je izgubilo svu gipkost. Bilo je slično "daski", a boli u svim zglobovima bijahu strašne. Tome treba dodati tešku glavobolju i žućne napadaje. No neki zglobovi još su ipak radili. Mogla se je malo služiti laktovima. Gipka su joj bila tri prsta na desnoj i dva na lijevoj ruci. Vilice su joj omogućile jesti.

Njezin bolesnički život se je sredio. Željela je obdržavati, koliko je to bilo moguće, dnevni red zajednice. Ni jednu točku nije propustila bez dozvole. Dani su bili tako odmjereni sat za satom. Kapricama nije preostalo vremena. To ju je spasilo.

- "Ne smijem ni časka izgubiti, govorila je, toliko imam duša koje me čekaju. Svećeničke duše imaju kod mene prednost. Svaki put, kad čujem da treba

kojem svećeniku pomoći, ja ga prisvojim."

Svakog dana molila je tisuće Zdravo Marija za jadne grešnike. Kako nije mogla moliti **skrštenih** ruku, kako je to vidjela u Lurdu, nije oslanjala ruke na krevet da združi pokoru s molitvom.

"Kad me ruke jako bole, onda se počnem nadati da ću biti uslišana..."

"Volim misliti da je moj život sličan života našega Spasitelja u Svetohraništu. Ja sam utamničenik. Zaželim li bilo kamo otići, moram čekati da dođu po mene. A ako zaborave na mene, ja čekam. Ne mogu učiniti ni jednog pokreta."

Bolničarke su se trudile da joj stave zvono između prstiju. No ona se nije time nikada služila. Da ne uznemiruje druge ona je radije čekala.

Nije joj palo na pamet da se smatra žrtvom. Poznavajući vrlo dobro posprdni smisao ovoga izraza, ona je nazivala svoje boli: "čitav dućan". Kasnije piše:

"Jako me boli; ruke su mi bolne, ramena također, prsti se koče, uostalom "cijeli dućan" ne valja. Katkada je teško reći da, a toliko duša treba spasiti!"

Govorila je šaljivo:

"Uvijek mi se čini, da me dolaze gledati kao "rijetku zvijerku"; ja znam da nije tako, i za kaznu primat ću sve posjetioce jednako: i one koji odlaze prebrzo, po mojoj želji, i one, koji ne odlaze. U oba slučaju prikazujem svoju žrtvu, zarobljena sam kao Isus u Svetohraništu."

"Nemojte nastojati da me nečim zabavite, govorila je jednoj od svojih sestara, imam previše posla. Tolike se duše gube. Ali ako me hoćete razveseliti, dođite da izmolite jednu Zdravo Mariju ispred moje male špilje. To će biti za mene velika radost."

Obično bi je smjestili u njezinom malom pokretnom krevetu u kapelicu na dugu adoraciju.

"Kada sam sama, govorila je, pokažem svoje ruke dragom Bogu pa mu velim: ako hoćeš možeš me izliječiti, ali ako Ti to ne ćeš, pristajem na sve, za grešnike. Ostavi mi samo palac i kažiprst, da mogu prebirati svoju krunicu."

Jednoga dana su zaboravili na nju. Tako je ostala cijelo prije podne u kapelici. Kad su došli po nju, ni govora o kakvoj tužbi. Sva je blistala od sreće.

"Cijelo to vrijeme s dragim Bogom, koje li sreće", govorila je ona. A jednoj sestri piše: "Toga dana sam barem

jedanput i ja voljela što su na me zaboravili... i što nisu"ništa do mene držali", kako kaže Nasljeduj Krista."

Za vrijeme velikih vrućina prenosili su je na terasu u hladovinu sjenice. Više nego jednom se je dogodilo da je bila na žarkom suncu. No uvijek vesela, ona je recitirala svoje Ave i trpjela vrućinu da pomogne jednom misionaru.

Jednoga dana vjetar je ponio slabo pričvršćeni šator, te je pas sav s tkaninom i drvetom na nju. Nije niti zazvonila, nego je čekala i bila radi toga vesela.

Često su je našli okruženu muhama, mušicama i osama. Ako je uzimala svoj obrok vani, na zraku, ose su se rojile oko slatkoga jela. Ona ih se bojala, a nije ih mogla otjerati. Čekala je, pa kad je bolničarka došla po zdjelu rekla je smiješeći se:

"Ose su danas objedovale i to dobar ručak, vjerujte mi."

Ništa nije moglo kod nje pobuditi neraspoloženje ili nestrpljivost. Patnje su se povećavale s godinama. Kasnije će reći:

"Pogledajte moja tri prsta, kako se još samo malo miču. I oni će se ukočiti. Bog to traži od mene."

Posebno su je bolila ramena, no

ona je u svim tim bolima promalazila uzrok radosti. Pitala sam je:Da li trpite?

"Sva sreća, to je moj posao, odgovorila je. Kad ne bih trpjela, bila bih jedina u kući, koja ništa ne radi."

Sve štogod je moglo ohrabriti želje za apostolatom kod male bolesnice, sestra bolničarka bi joj to priuštila. U to vrijeme desna ruka mogla se još micati nekoliko centimetara tako,da je sestra Vinifred mogla obavljati male pismene poslove za kuću.

Katkada je prepisivala ispitna pitanja za djecu, a onda opet koju pjesmu za kapelicu. Pisala je pisma našim kućama u Francuskoj, u Rimu, a kasnije u misijama. Prepisivala je i najljepše stranice svoje lektire. Velika je sreća za nas, što je konačno pisala nešto iz svoje duše. Njezin mali notes je sačuvan. Jadni mali notes u koji je ona izlijevala preobilje svoje duše. Pisala je sad engleski, sad opet francuski bez brisanja i ispravljanja.

Svaki bi čovjek mogao napisati lijepe rečenice u jednu malu teku. No ovdje se cijeni istina, kao što se cijeni jedna umjetnička slika.

"Hoću da živim u istini", napisala je ona.

Njezine sestre svjedoče za ovo.

Male odluke, da će se nasmiješiti, da će biti strpljiva i druge, koje je sestra Vinifred zabilježila, ona ih je i ostvarila, jer ih je provodila u djelo pred našim očima.

+ + +

Prvi korak njezina uspinjanja prema savršenosti je pokoravanje volji Božjoj:

"Neka se ne radi o voljnom odricanju, piše ona, nego o aktivnom pristajanju."

Nekoliko dana kasnije, ona daje svoje vlastito tumačenje:

"Prihvatiti Križ, patnje, riječ je preslaba. Nema snage u samoj riječi prihvatiti. Kao kad bi se reklo: potrebno je... drugačije ne ide... previše baš lijepo nije. Sa ovim "pristati" čovjek je izložen svim malim poteškoćama dana i svaki put treba početi s novim naporom.

Riječ "ljubiti" ima u sebi nešto tako snažno. Svaka patnja, svaka žrtva umotana je u ljubav kao blago za koje se čovjek boji, da će se oštetiti. Kad čovjek opazi Križ ne treba započeti ponovo, treba samo novi elan u ljubavi: hvala moj Isuse! - bez naprezanja, jer što čovjek više ljubi to postaje jači!"

Jadna bolesnica ipak osjeća žrtve. U prvo vrijeme voljela je posjete. Zaključili smo da ima čak među posjetiocima i svoje ljubimce, i to je pokazivala. Jedna dobra stara sestra, kojoj je bilo, što na srcu to i na jeziku, rekla je: "E kad ovaj posjet dođe, čovjek ne može dosta brzo otići."

Sestra Vinifrid se je borila protiv ove nesavršenosti. Evo jednog malog značajnog retka: "Biti jednaka sa svima". Ona je postigla ovu jednakost u ljubavi. U posljednjim godinama njezina života nitko nije mogao pogoditi sklonosti njezina srca.

U prvo vrijeme još se osjeća borba.

"Bože moj, piše ona, narav je uvijek ovdje, a srce traži svoje. No ja ti prikazujem ove patnje srca da dobijem milosti za duše.

Kad osjetim kako je jaka moja aktivnost u osamljenosti i nemoći: Isuse, neka bude kako ti hoćeš.

Svaki put, kad se narav buni, prikazujem ti to za jednu dušu.

Prikazujem ti svoju nepomičnost, kao onu tvoju u štalici, na Križu..... (Ti me razumiješ, Isuse!)

U samoći kadkada čujem neki glas na dnu srca: "Sada namjerno nitko ne dolazi da budeš sama sa mnom".

Kad pomislim na tebe kako si napušten u tolikim crkvama, treba da ti pravim društvo.

Vidjeti Tebe, to je sredstvo,koje moram upotrijebiti, da sačuvam strpljivost u svojoj samoći.

Ako ne učiniš ono što molim bit ću ipak zadovoljna, jer si to Ti, moj Bože.

Kad ispustim svoje stvari.....kad mi nešto treba da se zaposlim, a nikoga nema - moj Isuse, Ti nisi htio da to učinim? - Pa ni ja to ne ću. Molit ćemo dakle za duše."

A kada se doista pružila prilika, ona je bila iskrena prema samoj sebi. Jednoga dana jedna od sestara povjeri joj mali posao. Kad je došla po njega, ništa nije bilo gotovo: "Pa lijepo,mala lijenčino, što ste radili za cijelo to vrijeme?

Bez riječi tužbe sestra Vinifred se počne smijati:

"Sestro, olovka mi je pala. Mislila sam da se je to dogodilo zato, da izmolim više Zdravo Marija."

Ona je razumjela da je volja Božja jedino sredstvo da čovjek pristane na patnju.

"Moj Bože, otkako si mi pokazao tako jasno, da Tvoja volja mora biti cijeli moj život, ja sam sretna i mirna. Ostati u mojoj maloj sobi, ležati na leđima još dvadeset, trideset godina..., otići sutra u Kinu. Želim samo

to, da Ti upravljaš sa mnom.

Ne smijem oduzeti vrijednost ovoj lijepoj riječi patnja, jer je tim velikim blagom Isus spasio svijet.U patnji ima nešto tako veliko, da bih morala imati prema njoj veliko poštovanje i strahopočitanje. Kad mi je Ti šalješ ili pripustiš, morala bih to blago prigrliti i stisnuti na srce kao najdragocjeniji dar, koji mi ti daješ.

... Voljom moram ljubiti svoje patnje do ludila, da bih mogla volju Božju ljubiti do ludila... Hoću da dođem do toga, da sve smatram vrlo dobrim. Neka prvi pokret moga srca bude jedno "da".

Možda sve to izgleda vrlo jednostavno. No sjetimo se što je patnja, bol zubi, jaka glavobolja, prijelom uda; kad pomislimo da je s.Vinifred,više od dvadeset godina u cvijetu mladosti podnosila mnogo mučnije boli, i da je uvijek bila podložna volji Božjoj i vesela. Ne osjaća li čovjek da se nalazi pred nečim velikim?

Sestra Vinifred se nije tužila,nije čak ni spominjala svojih patnja.

Sve je to bilo prikazano u dubini njezine duše. Njezina bol je pripadala Bogu, nije dakle trebalo više ništa reći.

Sva ta lijepa "tajna" odigravala se pred našim očima. A patnja tako sjedinjuje dušu s Bogom, da je sestra Vi-

nifred bila očigledno najsretnija osoba u kući.

Ona je voljala ponavljati:"Ja sam najsretnija."

+ + +

Treba dakle da se popnemo s njom i da se osvjedočimo, da je ona primala križ s velikom radošću.

"Dragi moj Gospodine, Ti si mi dao da shvatim da u pravoj patnji nema ništa žalosna - u patnji, koja dolazi izravno od Tvoje svete volje. Naprotiv u njoj ima nešto divno... Treba da je snosim veselo. Kad bi moj smješak mogao biti jedno "Hvala" moj Isuse!"

Ovaj smiješak je bio nešto najprivlačivije kod s. Vinifred. Od zore do mraka blistao je taj smješak na njezinom licu. Osmjeh je nije nikada ostavio. Ako je bilo izuzetaka oni su bili rijetki i nehotični.

Stotine redovnica ulazilo je svakog časa u njezinu sobu za vrijeme njenog dugog zatočenja. Svjedočanstvo se sviju potpuno slaže. Kad su se vrata jednom otvorila, nakon blagog i hrabrog "uđite", prvo se je opazio na njoj onaj veseli smiješak, koji vas je dočekao. Tada je odmah sve svoje neznatne poslove stavljala na stranu. Duša, koja veselo trpi je magnet koju privlači duše.

Ona je doduše malo govorila, a pažljivo slušala. Njezino izražajno lice pokazivalo je interes za sve što se odnosilo na apostolat.

Ovakav prijem nije bio rezultat jedne apatične naravi. Daleko od toga. Njezina narav je mogla biti kao i svaka druga, čak i vrlo živa, da je krepost nije ukrotila.

No mi smo, gledajući je kako se smiješi, zaboravljale, da je to bio rezultat napora. Treba ponovo pregledati opetovane odluke kroz cijeli notes, da će se smiješiti pod svaku cijenu.

"Neka moj smiješak bude prijazan.
... Neka nitko ne ostavi moju sobu, a da se nije obogatio kakvim dobrom.

Neka moja mala duša pripada dušama cijeloga svijeta."

Jedna od nas je napisala: "Da, ovaj smiješak bio nam je drag. I kad bi slučajno jadno dijete, umorno od borbe, jednog dana zaboravilo da se nasmiješi, to je bio događaj!

"Što joj je?... loše vijesti? Pa ona se ne smiješi!"

Ta sretna atmosfera koja ju je okruživala, bila je plod njezine kontemplativne duše.

Jednom na svetu Ceciliju (to je svetica koja je "pjevala" u njezinoj duši), napisala je:

"Hoćeš ne ćeš, uvijek treba pjevati.

Žalostan dan ne daje ništa dragom Bogu. Čovjek je nepodnosiv i sebi i drugima. U žalosni dan čovjek trpi dvostruko, ako ne i trostruko više nego u druge dane.

Kad je čovjek žalostan, on želi da se njime bave, želi posjete, smatra se zaboravljenim, sve mu zadaje boli.

Uzdiše što mora činiti kao drugi, osjeća se osamljenim, vrijeme mu se čini dugim. Jednom riječi kao "ratna udovica", kako je rekao P. Matteo.

A razlog tome?: moj "ja", egoizam.

Jedan radosni dan.

To je dan pun za slavu Božju, za duše, za Crkvu.

U jedan veseli dan, premda s istim patnjama, istim žrtvama, možda i većim, čovjek trpi a da ne pati, jer je vrlo sretan, što može nešto prikazati za duše.

Čovjek ne misli da su ga zaboravili. Ništa ga ne žalosti, sve uzima s najbolje strane.

Posjeti? - Sretan je što ih ima. A ako ne dođu? Tim bolje, imat ću više vremena da molim.

Da dan bude sretan, treba da riječ "ja" bude jedna velika ništica.

Neka moje srce bude puno Njega, a moja mala soba neka bude puna cijeloga

svijeta." -

+ + +

Njezina duša zna, da nijedna žrtva u odnosu prema Raspetome Isusu nije prevelika; no neka ni jedna žrtva ne bude odveć mala, jer sitnica učinjena iz ljubavi može biti dokaz velike ljubavi.

A i poslije tako lijepe žrtve:

"Hoćeš - ne ćeš, uvijek treba pjevati", ona pruža i jednu pojedinost:

"Moja mala pokora bit će, da ne otjeram muhe sa svog lica."

+ + +

Sestra Vinifred je brzo zadobila jedno proživljeno iskustvo o bolesničkom životu i o tisuću malih povoda za razdražljivost, koji se mogu ovdje uvući, ako se nešto ne suprostavi, umiješa. I ona je brzo uvidjela, da to "nešto" može biti samo Bog. Ona izjavljuje:

"Dobila sam danas jednu milost. Sada vrlo dobro shvaćam, da moj život može biti, život vrlo pun, ili vrlo prazan.

Pun, ako se pod Božjim svijetlom okrenem prema gore, te se sva žrtvujem veselo, u potpunom zaboravu sebe, Njemu na slavu i za duše.

Prazan - ako misleći na sebe gledam svoje žrtve. Ako gubim vrijeme tražeći razonode. Da li čovjek u potrazi za razonodama spasava duše?

Ako se ne mogu istrošiti u poslu, istrošit ću se u molitvi."

Uvijek praktična i razborita ona prelazi na pojedinosti:

"Mrtvenja koja odgovaraju mojim silama:

- Ne pročitati odmah svoja pisma;
- sa smiješkom primati sve ljude;
- trpjeti u šutnji (mala tajna s Isusom;
- kakvo god bilo vrijeme: uvijek vrlo dobro;
- dan bez posjeta: više moliti;
- više bih voljela ne govoriti: govoriti;
- jedna posjeta koju volim opasna je: tim bolje - jedna žrtva za srce;
- dolaze baš u nezgodan čas: probuditi čin vjere: to je dragi Bog koji dolazi;
- u žurbi sam: ne pokazati to;
- ne tražiti vlastito zadovoljstvo u posjetama;
- biti uvijek sretna, da usrećim druge oko sebe."

I ova zadnja crta, koja otkriva u isti mah svu njezinu narav i kreposti:

"Kad sva gorim i buktim, ne pokazati to."

I ona neumorno ponavlja ono, što je najviše stoji:

"U sjedinjenju s Tvojom ukočenosti na križu, o Isuse, prikazujem Ti sve pojedinosti svoje ukočenosti."

Ona pripovijeda male crtice, katkada posve neznatne, no koje vrlo dobro prikazuju njezin život.

"Netko je baš ušao: "Sestro Vinifred, pošaljite mi vašeg dobrog Anđela, da mi pomogne, prenatrpana sam poslom, pa se pitam, kakvog posla ima vaš Anđeo..." - O moj dragi Anđele, kako se malo poznaje život jedne bolesnice! Čovjek zna sve što treba raditi - svu aktivnost u neaktivnosti."

Njezina narav bit će uvijek osjetljiva na male iznenadne udarce, koji nikog od nas ne mimoilaze. Ona je pripovijedala rado živote Svetaca, koji su si dali narav zgaziti. Naročito povijest njezine male sv. Bernardice, koja je bila ponižena pred cijelom zajednicom kada je biskup iz Tarbesa pitao njezinu Predstojnicu: "A Bernardicu, kamo ćete nju poslati?" - "O, Preuzvišeni, odgovori predstojnica, znajući dobro s kim ima posla, - ona ostaje ovdje, ona nije sposobna da ide u misije."

A mala Bernardica je rekla izlazeći:

"Osjetila sam to."
Sestra Vinifred je voljela ovu riječ.
Koliko puta smo čuli, kako smiješeći se pravi grimasu i opetuje sred razočaranja ili zaborava:

"Osjetila sam to."

+ + +

Ona piše 1931:

"Danas tijelo viče. Pa ništa! Viči ako hoćeš."

Koliko bi bolesnica isto tako reklo! Tijelo viče nakon dugih mjeseci uzetosti.
Možda će biti na utjehu onima, koji trpe, kad čuju da ova mala sestra nakon toliko naprezanja da se na to stanje navikne, može još napisati:

"Tijelo viče, dosta mu je kreveta... Što da radim?"

Ona daje brzo odgovor:

"Napose ne ću tražiti da se udobno smjestim. Ne ću biti izbirljiva, naprotiv, bit ću zadovoljna sa svime, a tijelu ću reći: "Viči ako hoćeš!" Zatim dodaje: "Sretna sam što nosim Tvoj križ, moj Isuse! Vrijedi taj trud da spaism jednu dušu i da utješim Tvoje Srce."

"Ovoga tjedna, - čitamo dalje u godinama, kad je bol prihvaćena, ali nije još dosta svijetla da bude i ljubljena - ovoga tjedna bilo je oblaka. Zašto Isuse? Jer sam nešto natrag povukla od svoje žrtve, i čini mi se kao da mi kažeš: "Što je dano, dano je." - Daj mi da to shvatim, moj Isuse!"

21. studenoga. Prikazanje Blažene Djevice.

"O Marijo, Ti vidiš, ja nemam kreposti. Daj, da zavolim svoju samoću, da nađem svoju sreću s Isusom, s mojom nebeskom Majkom.
Ti si za svoju malu bolesnicu sve. Da, treba biti bolestan, ukočen, da bi se moglo razumjeti što si Ti sve za jednu bolesnicu. O Marijo, Ti si uvijek ovdje.
O Isuse, da Ti ugodim ne ću više reći: "Križ moje bolesti", jedino ću Tvoju volju tako ljubiti, da Križa više ne će biti."

Patnja je prihvaćena. Sestra Vinifred će reći da joj je ova konačna milost prihvaćanja dana u sjeni velikih drveta na njenoj maloj terasi.

"Bila sam tamo sama, u molitvi, kaže ona, a On je tražio od mene da Mu sve dam. Očegledno i jasno dao mi je da biram: "da" ili "ne", hoćeš li biti sva moja?...

Bilo je tako teško to prihvatiti! Koliko borbe! Nisam bila spremna..... Naročito me je potpuna ovisnost mnogo stajala... Ali naš Gospodin mi je ostavio mogućnosti da kažem "ne".

I sestra Vinifred zaključuje sa smiješkom:

"Odsada je svaki čas moga života čista radost."

Od toga dana bila je velika borba za nju završena.

+ + +

Nije li ona na putu prvi put srela "Isusa Raspetpga", sreću njezina srca?

+ + +

"ZA MOJU BRAĆU I SESTRE, BOLESNIKE"

LJUBLJENA PATNJA

Sestra Vinifred je sanjala o jednom društvu neizlječivih bolesnika: "malih Bernardica", koje bi neprestano zajedno dizale svoje bolne snopove prema nebu, kao što se diže Hostija otkupiteljica za spasenje svijeta. Ona je željela pomagati invalide cijelog svijeta, ne samo u tome da podnose svoje nevolje, nego da ih nose radosno, da se "sprijatelje" sa svojim patnjama.

Ono što nije mogla učiniti za svog života ona to može sada učiniti. Ona više ne trpi, ali tko će izbrisati zauvijek uspomenu na njezin život?

Sestra Vinifred donosi svakoj bolesnici, koja čita slijedeće stranice glas ohrabrenja i utjehe. (Pravo trpljenje je plodno, ako je dobro shvaćeno.)

"Gospodine, ona koju ljubiš, bolesna je. No ona hoće svojom bolešću osvojiti duše."

Stranice, koje mi prepisujemo, s. Vinifred je napisala za sebe u raznim časovima života. No svi bolesnici mogu ovdje prepoznati svoju dušu, jer premda su patnje različite, duša koju je

Bog stvorio, uvijek je i svagdje ista.

+ + +

ŽIVOT JEDNE BOLESNICE

"To nije nebo, ali je više nego zemlja.

Među onima, koji nisu bolesni, kako je malo onih, koji to razumiju. Da, treba biti bolestan, nemoćan da se ovo vjeruje. Bijedni mladić iz Lurda živio je od ovih riječi, kad mi je govorio: "Počeo sam živjeti onoga dana, kada sam počeo trpjeti".

Kolika razlika od onoga što su mi nedavno rekli!

Jedna od naših mladih redovnica oboljela je, posve mlada, vrlo inteligentna, vrlo darovita.

- Evo, reče mi netko, gotovo je! Računali smo na nju za tolike stvari!

- Gotovo?... Ne. Ona će tek sada početi.

- Ali tako aktivna osoba, bit će joj teško.

- Ni najmanje! Hvala Bogu što je tako aktivna. Kad smo bolesni naša aktivnost mijenja samo oblik i to je sve. Kad smo bolesni onda tek možemo mi ili drugi prosuditi da li smo doista aktivni ili ne. No jer nas je Gospodin odabrao, da budemo s Njime tijesno sjedinjeni po Križu i trpljenju, moramo se

pripraviti, da nas On oblikuje."

Vraćajući se na svoju prošlost, ona nastavlja:

"Gospodine, smatrala sam da je ovo oblikovanje vrlo mučno. Nisam shvaćala. A trebala sam se samo prepustiti. O, kako Ti se sada zahvaljujem. Sad vidim da je to moglo biti vrlo teško. No vidim također, da sam,, zahvaljujući Tebi, zahvaljujući svim tim patnjama i poteškoćama - tim padovima dobila svijetlo, da si me Ti odgajao i da me još odgajaš za posao kojeg Ti očekuješ od mene.

Kako je također lako razumjeti patnje drugih, živjeti u sjedinjenju s onima koji trpe na cijeloj zemlji. Osjećam kao da su to moje vlastite boli; i kad čujem govoriti o njihovim poteškoćama, kako bih željela da mogu sa svakim dijeliti svijetlo i milost koju sam dobila od Tebe.

Ali patnja upravo i stiže dotle. Gospodine, to svijetlo i te milosti ne mogu se ni dijeliti ni dati. Ti znaš, kako bih voljela da mogu dati ono što si mi Ti dao. No kako ne mogu dijeliti iste milosti svim svojim dragim bolesnicima i siromasima, to ih uvedi u svoje tajne Gospodine, da bi i oni mogli reći:

"To nije nebo, ali je više nego zemlja!"

No što je to što s. Vinifred naziva "više nego zemlja"? Ona tumači:

"Biti Tebi barem malo slična, to je privilegij! Ima li veće slave?..... To znači, proživjeti postaje Križa, sve što si Ti prošao tim bolnim putem, moj Isuse. Sve što ću ja prelaziti na mom putu, bit će za mene radost zato, jer ću postati slična Tebi.

Mi idemo zajedno na Kalvariju.

Tu gledamo i shvaćamo divne stvari... Ti si izabrao patnju u svim oblicima. Može li dakle na tom putu biti veće utjehe, nego li biti izabrana, da sve dijelim s Tobom?

\+ + +

UTJEHA JEDNE BOLESNICE

"Gospodine, Ti si stavio u moje srce, da sva moja utjeha bude Tebe tješiti.

Biti Tvoja mala utjeha. Znam, da me Ti, dragi Isuse, razumiješ. To je velika želja jednog posve malog djeteta. Evo kako:

Ja ću dokazati, da me Ti uvijek usrećuješ.

Hoću živjeti u divljenju pred mojim tako divnim Bogom.

Učinit ću od Tvoje Svete Volje svoje najveće blago. Od toga nema ništa divnijeg, ništa savršenijeg.

Sve ću Ti dati veselo i radosno, jednim ljubećim: "Hvala Isuse!"

Ljubit ću povlasticu, što sam mala raspeta Zaručnica našeg Raspetog Gospodina, cjelivajući rado i zaljubljeno čavle, koji me prikivaju za moj krevet. Ništa prisiljeno. Bit ću spremna u bilo kojem času dana, da sa mnom raspolažeš i da Ti kažem: "Da, dragi Gospodine".

No kako bih Ti mogla reći sve želje svoga bijednog srca da Te utješim? To su one želje, koje uvijek napunjaju Tvoje bolesno dijete utjehom. Jer, što Ti se čovjek više daje, to Ti želi više dati. Pa čak, što je čovjek više s Tobom, to se više nada s Tobom i ostati.

Osamljenost i tišina sve su žarče ljubljene: "Sretnici - to smo nas dvoje".

JEDAN BOLESNIČKI DAN

"To je za mnoge ljude zagonetka. Uvijek se čuje kako mnogi kažu: "... što samo radi cijeli dan?"

Eto ona radi ono, što je mala Bernardica nazvala kad je bila bolesna "svojim poslom".

Naša aktivnost je promjenila oblik. Sve što čine naše ruke i noge, to čini naša duša, a ta aktivnost je mnogo veća, jer naša narav nije više tu da duši nešto ukrade.

To nije više dan uzbuđenja, nego dan stvarnosti. Dan se započinje riječima: "Ima toliko toga za učiniti!" Da, ništa manje, nego cijeli svijet spasiti. Može li biti većeg djela?

Zagrliti svijet i uvesti ga u svoju malu sobu i nastaniti se s njim kroz cijeli dan. Događa se da čovjek više ostvari nego što živi između četiri zida, toliko je zaokupljen tim širokim svijetom.

Ta treba obići cijeli svijet!...

Čudno je, da jedna bolesnica može reći: "Nemam vremena", a ipak ona to može reći svaki dan ako dobro vrši svoje zvanje."

No netko će pitati, kakav je to veliki posao? Što radi samo uvijek ispružena na svom bolesničkom krevetu?

Sestra Vinifred odgovara na to pitenje.

NAŠ POSAO

"Naš bolesnički posao sastoji se u tome, da stavimo svoju molitvu, patnje i žrtve u veliku zalihu svete Crkve za cijeli svijet.

Naša molitva mora biti vrlo široka i prostrana, da bi mogla pomoći svakoj duši. Slati svoj "Ave" vrlo daleko, da obuhvate misionare i jadne pogane. Jedno "Ave" može stići baš u pravi čas, da zadrži jednu dušu, da ne padne u grijeh... da pomogne jedno zvanje..... ili jednog svećenika u velikoj potrebi.

Kad se naša molitva pretvori u trpljenje, to ima više vrijednosti, jer je stavljena u kalež trpljenja našeg Gospodina i prikazana sa svim Misama dana, sa patnjama svih onih, koji su razasuti na zemlji. Sve je to prikazano kao naknada, hvala i zahvala.

Ako je naš radni dan sastavljen od molitava i trpljenja, on mora biti dan ljubavi, da bi bio mala utjeha za Isusa. Ljubiti Ga za sve one, koji Ga progone, koji Ga preziru. Biti tamo sred njegovih neprijatelja, bezbožaca zato

da ljubimo, da u toj skupini mržnje bude barem netko tko će ljubiti našeg dragog Gospodina i tko će stati na njegovu stranu.

No mi imamo još mnogo više posla.

To su svi oni, koji su nam povjerili svoje nakane. I oni računaju na nas; a onda svaki dan prolazi i donosi sa sobom uvijek neki neočekivani posao.

Mi moramo biti spremne. Uvijek je neko iznenađenje kad se otvore vrata. Moramo biti tako spremne, kao da smo baš čekale ovaj novi posao. Za pola sata možete biti poslane s jednog kraja svijeta na drugi, a možda i u susjednu sobu.

Netko kuca na vratima: "Uđite"!

- Molite, u Španjolskoj je vrlo loše (i odlazi).

- Molite mnogo za ispite djece, baš ih sada polažu.

- O, molite se bilo kojem svecu, izgubila sam važnu ispravu...

- Molite, Njemačka užasno progoni.....

- Molite se posebno za jedro dijete, koje je sad operirano.

- Molite, naša kuća u Cambridge-u očekuje veći broj studentica...

- Molite, Ocu Lebbe-u prijete velike opasnosti u Kini...

- molite, evo pisma iz Misija, naše sestre traže misionarke.

Eto nekoliko od mnogobrojnih du-

žnosti, koje sačinjavaju dan jednoga bogalja.

Posjete su jedan drugi posao. Bolesnica ih ne smije primati za svoje vlastito zadovoljstvo. Ona **mo-ra** biti svima sve.

Kod primanja posjeta treba mnogo takta. Bolesnica ne smije misliti da se samo radi nje dolazi. Ona to ne želi, jer ona voli davati, a ne primati, tješiti a ne biti utješena.

Slušati, a malo govoriti, učiniti interese i patnje drugih, svojim vlastitim, pa čak ako ih i ne razumijemo. "Ništa za to." Mi obavljamo posao, kojeg nam je Bog dao. Moramo to dakle činiti kao Krist, jer On nas je odabrao, da Mu budemo slični na Križu.

Napokon, tu je i tajni rad duše u njezinom "malom svijetu", s njezinim nadasve ljubljenim i divnim Bogom!...

"To nije nebo, ali to je više nego zemlja."

Ako se nama neznalicama ovih tajanstvenih sfera, pričine malo ove zadnje riječi kao neka utopija, treba da vjerujemo, da je s. Vinifred imala jednom isti osjećaj. Ta ona ispituje samu sebe. No ona nalazi tako jasan odgovor, da se treba pokloniti barem pred njezinom vjerom.

"To nije nebo, ali to je više nego zemlja."

"Da li je doista moguće, izgovoriti to u časovima boli i nemoći?

Da, Gospodine, Ti mi pokazuješ, da je to ne samo moguće, nego da ne može ni biti drugačije, kada se istinski ljubi. Moja ljubav mora biti veća od svake patnje. Moram to postići, da više ne osjećam trpljenja. Sva moja ljubav bit će: davati ljubav, koja je vrhunac radosti.

Osjećaj ne igra ulogu u toj velikoj ljubavi. Ako se moja ljubav i moja radost temelje na osjećaju to ne će dugo trajati. Ljubav je jaka. Ljubav i radost u patnji proizlaze iz goruće želje da dajem svom "divnom Bogu", Njegovu slavu - duše. Nikada dosta, uvijek više! Duša, koja ljubi ide naprijed ususret patnji.

Gospodine, moj život u bolesničkoj sobi mora biti sličan Tvome. To znači: zaborav sebe, mrtvenje, šutnja. Onda je taj život doista "više nego zemlja" i, "Ništa drugo nije važno".

Ali ja ću se veselo mrtviti, ne mrzovoljno i žalosno... Želim biti sretna bolesnica, a moja lozinka: "Biti što manja". "Minima". Netko, tko ima malih potreba. Prema tome, stalno mrtvenje u nemoći danju i noću. Jedno energično "ne" na sve što zahtjeva narav, ali vrlo mirno i posve naravno. Ne kao da sam žrtva.

Nikada nisam bila tako sretna kao

onoga dana kada sam pokušala da mi više ne treba. I nikada nisi za mene toliko značio, dragi Gospodine.

Čini mi se, da uvijek imam sve što mi treba. Ja ljubim sve što mi Ti pošalješ, a jer to nisam tražila, to je uvijek jedno divno iznenađenje. Vidiš, dragi Isuse, tako imam uvijek dvostruku radost.

Nije li dakle istina:

"To nije nebo, ali je više nego zemlja".

Sestra Vinifred je voljela ponavljati ovu malu rečenicu: "Nemam vremena".

"Zar ne vidite nikada vrt, djecu i sve ono lijepo cvijeće? - Ne, pa ja "nemam vremena".

"Dolaze male beznačajne pričice: "Nemam vremena" da se tim bavim. To je dobar lijek, da se pažnja na to ne svrati.

Onda vam dolaze pripovijedati : "Gledali smo jučer na večer jedan film, vrlo lijep, vrlo zanimljiv". Da bolesnica nema ovih dragocjenih riječi: "Nemam vremena", dobila bi i ona želju da pogleda ove lijepe stvari. Ona naprotiv kaže: "Hvala moj Isuse, dva duga sata bit ću s Tobom sama, radit ćemo mnogo". I ona je sretna kao neka kraljica.

"- Nemate danas posjeta? Je li Vam

dugočasno?..."

"- Ni malo. Ja nemam vremena! Vi me ne posjećujete, ali ja to neprestano činim. Ta treba ići u sve krajeve svijeta da nađem misionare!

Sretnog li života u jednoj maloj sobi gdje je čovjek tako zaposlen!"

+ + +

A ipak, sestra Vinifred nije nikada lebdjela u oblacima. Trpjela je kao i svaka druga bolesnica, ne samo od neprestanih fizičkih boli, nego i od malih pojedinosti koje ih prate: od predpostavljenih i podređenih, od nehotičnog nerazumjevanja sa strane drugih, a na časove i od osamljenosti...

"Ovih dana mi baš nije dobro, piše ona.

Netko uđe te mi kaže: "Vi dobro izgledate s. Vinifred, čini mi se, da vam je bolje".

A ja pomislim:

Da, za duše od toga ne može biti bolje, jer kad je sve sakriveno očima ljudi, onda je sve za Njega.

Isus hoće, da se i mi drugi bolesnici osjećamo malo osamljeni. Želi, da nam On bude sve. On hoće da naš život bude intiman život. On je tako ganut, kad Mu mi povjerimo sve svoje žalosti i sve radosti.

Kako je On nježan prema nama,

kada smo s Njime doista intimni!"

+ + +

Ona piše nekoj drugoj bolesnici:

"Ja se molim za vas, jer odviše dobro znam da vam je vrijeme katkada predugo. Kod mene je isto tako bilo do dana, kad mi je naš Gospodin dao razumjeti, da On nije oduzeo moju aktivnost, nego je samo promjenio njezin oblik. Od toga dana činilo mi se, da se sva moja aktivnost povukla u dušu, i tako sam postala najsretnija i najzaposlenija osoba na zemlji.

Od svoga dana načinila sam radni dan, koji se u prvom redu sastoji od molitve, jer u svojoj nemoći ne mogu ništa drugo učiniti. Kazala sam našem Gospodinu, da mi je ostavio sposobnost samo za tri stvari: moliti, trpjeti, ljubiti. Eto moga posla i ja vam mogu reći posve iskreno, da ne tražim ništa više. Moj dan je tako pun toga posla.

Mi smo doista privilegirane, kad nas je On izabrao, da se s Njime bavimo, i da budemo malo kao On, na Križu...

Nalazim svu svoju snagu kad grlim Križ s velikom ljubavlju i govorim jedno nježno "Hvala" za svaku žalost, svaku žrtvu...

Kako je naša Blažena Majka Alix voljela bolesnike i kako ih je razumjela! Ona je uvijek imala neku sitnicu

da im da. Jednu od naših prvih sestara učila je ona cijeli dan moliti krunicu, tako, da je uzimala po jednu desetku svaki dan i pokušavala je da proživi taj Misterij u tom satu. Ja sam to činila mnogo godina i to mi je jako pomoglo.

Molite se za mene 29. lipnja, to je moj osamnaesti bolesnički rođendan, koji slavim svake godine. Moram pjevati svoj "Te Deum", jer naš Gospodin i naša Gospa učinili su toliko za mene ! Moram im za to biti zahvalna."

+ + +

Jednom iza ospica s. Vinifred je dobila čir na oku, koji je bio bolniji, kako sama priznaje, nego sve druge boli. -

Liječnik je odredio nepomično ležanje u potpunom mraku kroz nekoliko tjedana, a uz to još posebno liječenje.

"Dragi Isuse, piše ona zatim u svoju malu bilježnicu, kad bih mogla ponoviti što su bila za mene ova tri tjedna u mraku! Možda nigdje nije bilo toliko svijetla! Nikad se Tvoja milost nije tako čudesno osjetila, nikada Te nisam osjetila tako blizu sebe. (Sretnih li bolesnih očiju)!

Kako je patnja jednostavna!... Ti znaš, dragi Isuse, ja sam Ti sve dala. Onda, kada mi pokažeš, pa makar samo i

na čas, da si primio to bijedno moje "sve", ne preostaje mi nego da kažem: "Hvala, dragi Isuse".

Kad je liječnik preporučio injekcije za ublaženje boli, ona nastavlja:

"Gospodine, ja sam Ti rekla, da uvijek želim da moja ljubav bude veća od svake patnje. Da, ovoga puta je i bilo tako, inače ne bih nikada mogla podnositi tu bol. Ljubav je bila moja divna i moćna "injekcija", koja mi je dala veliku snagu, ne samo da podnosim svoje trpljenje, nego i da budem vrlo sretna što trpim.

Nitko nije posumnjao u moju "injekciju ljubavi". Da je liječnik to mogao znati sigurno ne bi bio tako zabrinut da mi dadne svoju injekciju, koja, to sam mu svaki put rekla, nije bila potrebna.

O moj dragi Isuse, kako mi je drago, što si tako divan u svemu što činiš! I kad je čovjek malo dijete, sve izgleda tako jednostavno i tako lako. Treba se samo predati, to je sve.

... Nisam nikada mogla razumjeti, kako Ti želiš da ja o Tebi razmatram. Sada jasno vidim, da želiš da Te promatram, da uđem u Tvoje osjećaje, Tvoje planove, da moj život postane jedno s Tobom!"

+ + +

Kada se je kušnja svršila, prva riječ koju je napisala, bila je krik radosti:

"Evo, nisam nikada bila tako vesela kao sada, kad izlazim iz svoje crne sobe gdje je bilo sve svijetlo."

MOLITVA

Molitva je često vrlo teška, katkada je bolesnicima nemoguća. Ali, ako se usne ne mogu micati, ako glava ne može misliti, zar srce ne može uvijek ljubiti?

Sestra Vinifred je rekla o životu jedne bolesnice:

"To nije nebo..."

No gle, ona nalazi sredstva, da nebo unese čak i u svoje srce, pomoću jedne od onih divnih ideja, koje su joj prešle u naviku i koje dolaze do izražaja u jednostavnom sastavku o nebu.

MOJA MALA OBITELJ

"Isuse moj, jesi li sretan sa mnom? Ja sam tako sretna s Tobom! A kako i ne bih bila uvijek sretna, kad živim u jednoj obitelji, i to u jednoj obitelji s neba.

Da, moj Isuse, već sada želim ži-

vjeti u nebu; jer nebo to si uvijek Ti, Bože moj, a s Tobom Marija, moja Majka, sv. Josip, koji je uvijek uz Nju i mala ljubimica Marijina, mala Bernardica, koja mora biti uvijek vrlo blizu svoje "Gospe". Ona je moja mala, najmilija sestra. Mi smo jedno srce u svemu.

Zatim mala Terezija iz Lisieux-a, koja me je toliko toga naučila. I sveta Vinifred i sveta Magdalena, moje dvije zaštitnice, koje volim, Isuse, malo kao Ti.

Eto moje male obitelji! No to još nije sve! Mi pozivamo u goste svaki dan. Svaki dan je blagdan. Pozovem dakle sveca ili sveticu čiji je blagdan, da provedu dan sa mnom u mojoj maloj obitelji.

Djevice i mučenici me jako oduševljavaju, veliki naučitelji malo plaše.....

Ja povjeravam tome svecu sve nakane onoga dana. Kod nas ima mnogo posla, cijeli svijet treba spasiti. No, kako je slava našega Boga velika želja i jedina briga sviju nas, to smo uvijek sretni.

Moj dragi, dobri Anđeo utjeha je moje male obitelji. On pjeva bez prestanka hvale Isusu. On sve uređuje.

Naša mala obitelj je vrlo srdačna; naročito ujutro u času svete Pričesti. Onda je moja mala obitelj oko moga kreveta.

Ja ne mogu ići u nebo kao stranac; no ako provodim svoje dane sa svojom velikom obitelji iz Neba, kad dođem u Nebo, Sveci će mi možda reći: "Mi smo proveli mnogo dana s tobom, dođi mala sestro, da provedeš vječnost s nama i da pjevaš:

"Misericordias Domini in aeternum cantabo. - Milosrđe Gospodnje pjevat ću uvijeke!"

\+ + +

Osjeća se, da je s. Vinifred bila član jednog Reda u kojem se je Veliki Oficij recitirao svaki dan i gdje se je pobožnost temeljila na liturgijskom ciklusu.

\+ + +

Nakon tako punih dana dolazi večer, dolazi noć.

Bolničarke uređuju svoju malu bolesnicu da provede ove duge sate. Ona se ne pokazuje kao narav, koju je teško zadovoljiti. Nakon što je tražila malo zgodniji položaj ona kaže:

"To je sada dovoljno, ovako mi je vrlo dobro."

A ako bolničarka malo produlji večernji razgovor iz samilosti i ljubavi, sestra Vinifred, sama vrlo zahvalna, no misleći na bolesnike, koji čekaju svoj

red, kaže joj veselo:

"Požurite se da odete, moja sestro".

Teško je točno poznavati patnje, koje je podnosila s. Vinifred, jer ona se nikad nije tužila. Kada ju sestra bolničarka pita: "Jeste li dobro spavali?" Odgovor je skoro uvijek potvrdan. No bolničarke su pronicave i ustrajne. Dođe i dan, kada je iskrena bolesnica primorana da prizna: "Ne, loše sam spavala." - "Zašto mi to niste rekli?"

"Sestro, Bog je dopustio, da me to pitate iza svake od mojih dobrih noći."

Kada nadođu tisuće sitnica, koje se uz malo hrabrosti mogu podnositi, s. Vinifred ih čuva za sebe. A ako ju sestra pita za uzrok njezine šutnje, ona odgovara smiješeći se:

"Tajna ljubavi."

No posljednjih godina noći postaju mučne, i njezina sestra bolničarka tada piše:

"... Osvjedočila sam se, da ovdje ima nešto vrlo neobičnoga. Ona je proživljavala pravu agoniju. Od prilike oko deset i pol sati vručina groznice se je penjala, penjala, dok se bolesnica nije našla u vatrenoj kupelji, a svi njezini udovi sred najvećeg trpljenja. Onda se je sve postepeno smanjivalo, i napokon je malo zaspala, da se probudi

leđena i ukočena... Upotrebljavala sam sve vrste lijekova za ove noćne patnje, ništa nije uspjelo. I nijedan od brojnih i vrlo dobrih liječnika, koji su je promatrali nisu joj mogli pomoći."

+ + +

Koliko bolesnika poznaje te duge besane noći, za koje je Otac de Maumigny rekao: "To su dragocjeni biseri, koji padaju."

Sestra Vinifred znala je na svoj jednostavni način sakupiti ove dragocjene bisere i dati vrhunaravnu vrijednost ovom neprocjenjivom vremenu, koje prolazi i više se ne vraća.

Ona piše u svojim bilješkama:

Besane noći

"Netko kaže: "noć je tako duga kao da se ne spava."

O ne, obići cijeli svijet to traje dugo!

"Da, to je izvrsno, ali kad čovjek trpi to nije baš tako lako."

"No za duše je to mnogo bolje. Gospođa Mika Lebbe /1/ rekla je: "Patnja je vrlo drag suputnik". Čovjek obiđe svu svoju braću i sestre, bolesnike ci-

---

Nekdašnja učenica samostana "des Oiseaux", umrla 1930. /1/

jeloga svijeta. A kada dođe do gubavaca i vidi njihove patnje, onda pogleda njih i pogleda samog sebe, te si vrlo ponizno kaže: "Koje li razlike!"

+ + +

Kad bi ovi retci mogli obuhvatiti sve bolesnike do na kraj svijeta i drage gubavce, zar ne bi bili vrlo uzbuđeni pri pomisli, da jedna od njihovih malih sestara, neizlječiva kao i oni, dolazi svake noći iz daleka - daleka, da posjeti svakoga od njih i da im donese svoju radost, svoji smiješak i milosti dragoga Boga?

+ + +

Istraživači dolaze uz velike troškove u nepoznate zemlje. Avijatičari se dižu na tisuće kilometara pomoću snažnih mašina. Misionari plove po Oceanima, da stignu u divlje krajeve...

Svake noći, sestra Vinifred "jedna od malih Božjih ovčica" hita na svoja lijepa putovanja oko svijeta u potragu za dušama.

Prvi se trude da osvoje svemir. Mali invalid osvaja ga na juriš. Nema zapreka, nema udaljenosti, jer misao dosiže daleke horizonte. Zajednica Svetaca prodire do duša i s njima se združuje.

Čovjek se više ne čudi, što je sestra Vinifred napisala u večer svoga života:

"Sve više i više volim tišinu noći, volim ostati budna, da mogu uživati u tišini.

Moja nova molitva zahvale je zahvaljivati Bogu, što je stvorio noć."

+ + +

"Danas sam dobila veliki poklon, ništa manje nego cijeli svijet!"

Ove riječi napisala je s. Vinifred kao pjesmu radosti. Te su riječi osamljene, odijeljene od dvaju paragrafa, koji ih uokviruju. A nema ni komentara, jer one sadrže sav smisao.

Veliki poklon to je mali globus, koji će bijedni ukočeni prsti moći lako okretati, dok će duša kružiti svemirom. Bolesnica oduševljeno zahvaljuje:

"Ne mogu vam izreći svoje radosti. ... Na mom stolu, pred mojim očima, mogu cijeli dan gledati svijet. A tek kakav posao!... Gledam kutić, gdje se mi nalazimo, i gledam kutić Annam-a i mislim: "A sve ostalo?" Da, da se moje srce zadovolji treba mi cijeli svijet, sve, sve! Možda mi je radi toga Bog sve oduzeo......... i ruke i noge.....

Velika utjeha molitve i trpljenja

je to, što čovjek može biti svagdje u isti mah. To daje hrabrosti za borbu protiv naravi. Kad čovjek zna što dragi Bog hoće, on ne može učiniti drugačije, to je jače od njega!

Dobro se vidi da je Bog onaj,koji sve u nama čini. Ja Mu kažem katkada: "To je danas Vinifred, Ti to već znaš, to je lijepo!" ... zemljopisna karta bit će sada moja utjeha.

Sestra Vinifred je imala u najvišem smislu riječi apostolsku dušu! Bog i duše bijahu jedine pobude njezina života. Kroz godine načinila je ona sa svojom bolničarkom izvanredne planove, da zadobije s neba, te naš Red osnuje vrlo brzo udaljene Misije. Tražila je u kojem kraju svijeta ima izgleda da ove Misije budu osnovane.

Karte bijahu na njezinu krevetu. Obadvije su pratile pogledom i maštom zemlje, gdje će se širiti Evanđelje i mogućnosti, koje smo imale da prodremo onamo.

"Gledajte ovdje Indokinu,Dalat... jedan internat mogao bi primiti mnogo djece.

- Gledajte ovdje guštaru sa poganskim divljacima.

Da, i posve blizu jadne gubavce s Ocem Cassaigne-om..."

San je išao svojim tijekom!.....U željeni čas Bog ga je ostvario.

Mjesto, koje su izabrale bolesnica i njezina bolničarka bilo je baš ono, gdje su poglavari osnovali 1935. godine prve Misije.

Internat, divlji krajevi, jadni gubavci s njihovim Ocem Cassaigne-om, to je povijest, koja je napisana malo po malo mnogo prije svoga ostvarenja, iz snova sagrađenih u maloj bolesničkoj sobi sestre Vinifred.

Snovi se nisu usudili predvidjeti cvjetanje Misija, ali tko zna, da jedan od pokretača nije bila žarka molitva ove male ukočene sestre, koja je potakla ovaj neočekivani razvoj.

Zajednica Svetaca ima svojih tajna.....

Njezin "VELIKI SVIJET"

i

njezin "MALI SVIJET"

Jedna od karakteristika s.Vinifred je način, kako je ona gledala na svoj život. S prirodnim darom mašte, koji je bio produhovljen milošću, ona si je stvorila ono, što naziva svojim "malim svijetom" i "svojim velikim svijetom" na koji se ona neprestano poziva.

Njezin "mali svijet" to je njezin nutarnji život, u kojem je Bog i njezina nebeska obitelj, kako smo to već vidjeli. Zatim sve kategorije svijeta, gdje ona živi, za koje moli, njezina Zajednica, njezina obitelj, njezini svećenici. Ovaj "mali svijet" je dio nje same.

Njezin "veliki svijet" je prostrani svemir, koji je jednim pokretom misli ona uvela u svoju sobu. "Teško je misliti na to da se živi između četiri zida", rekla je ona. To je istina.

Što smeta uski prozor da se promatraju beskrajni horizonti!

Kako je široka duha onaj, koji misli na cijeli svijet!

I ova bolesnica proširila je svoj duh do te mjere, da bi mogla obuhvatiti sve duše; u katoličkom riječniku : sve nakane Svetog Oca, koje su bezbrojne.

Sestra Vinifred je dijete svoga vremena, Ona ne će da se sama spasi,hoće da surađuje na spasu drugih. To je ono što suvremeni pisci nazivaju velikim imenom "solidarnost". Ovo dijete Evanđelja naziva to jednostavno:ljubav prema bližnjemu.

Kao prava kćerka svete Crkve i kao dio mističnog Tijela Kristova, sestra Vinifred prihvaća kolektivnu odgovornost svih duša, dapače odgovornost za grijeh, da bi izmolila od Boga oproštenje za njega, da bi ga iskupila, da bi ga pretvorila u ljubav.

Ona hoće da obuhvati sve: bezbošce, nevjernike, da njezin pogled obuhvati cijelu zemlju. Ona vidi sve katolike, revne duše, posvećene duše, svećenike, "svoje svećenike", kako ih ona naziva.

To je taj "veliki svijet", koji za nju postoji u njenoj bolesničkoj sobi, i kada dođe noć, ona hiti k njemu da ga obuhvati.

Evo, otišla je!

Pjeva tada "poziv" na Gozbu Kralja. "Venite adoremus - Dođite poklonimo se". Ona polazi na putove, na raskršća, uzduž poljana. Ona dovodi svoje ljubimce, svoju "braću i sestre" osakaćene, slijepe, paralitičare, da s njima podijeli svoje blago.

Ona osjeća tajnu privlačivost za siromašne grešnike. Ona zna, da je noć vrijeme za najteže grijehe, za grijehe najsramnije i najbrojnije, čas moći tame. I premda su njezine "drage besane noći" zauzete svijetlim putovanjem oko svijeta da posjeti svoje trpeće prijatelje, ona provodi noći također i u plašljivom izboru ljubavi, da otme mraku grijeha duše, da ih obuče u svadbenu haljinu. "U jednom času, veli ona, može se spasiti jedna duša. Dakle ne gubiti ni jedan trenutak."

Da, sestra Vinifred je doista "osvojila svijet"!

No poslušajmo njezine vlastite riječi:

"Kad sam jednoga časa samu sebe upitala, hoću li prikazati svoje patnje da naknadim za svoju prošlost, odmah sam čula odgovor. Moj Spasitelj dao mi je te sam shvatila, da sam Mu dala i svoje grijehe ako sam Mu dala sve i da će On sam dati naknadu, ako ja radim za Njega..... Da, Spasitelju, budi Ti moja naknada, jer ja nemam ništa, sve sam dala i sve ću uvijek dati za cijeli svijet.

Malo zatim, za vrijeme svoga križnog puta:

"Što da učinim, moj Isuse, da Te utješim?... Što drugo, nego li da budem sretna što trpim u jedinstvu s Tvojom Mukom, da spasavam duše.

Život je tako velika milost, život je tako pun, tako zanimljiv, kad je jedino zanimanje Tvoja slava i spas svijeta."

Drugi bi na njezinom mjestu rekao: "Kako je život dug!" Ova mala, nepokretna osoba ima sasvim dugačiji ideal... "Ima jedna tajna u patnji, koju svijet ne pozna" /1/.

Ona zatim pripovijeda kako ju je Bog polagano pripravljao za apostolski rad:

"Malo po malo ja sam bolje shvaća-

/1/ Majka Margareta Hallaham

la. Kad si me oslobodio od svega što nijesi ti, moj Spasitelju, kad sam spoznala da odricanje od svega znači slobodu srca, tada si mi dao više svijetla, povjerio si mi posao, koji si očekivao od mene i malo po malo si me naučio kako da ga vršim, i pokazao si mi također moju odgovornost.

Zatvorena u svojoj maloj sobi, ne treba da vidim svijet, ali u nju treba cijeli svijet da uđe.

Isuse moj, prikazujem se Tebi i Tvome Ocu za spasenje svijeta. Evo me, Bože moj, da vršim Tvoju volju. To je moja molitva i jedini moj posao, a za sve drugo sam nemoćna... O moj ljubljeni Isuse, kolika je tajna ljubavi, kad si izabrao mene sirotu, da izvršim tako veliki posao u zajednici s Tobom ! Da sam barem mogla shvatiti ovaj veliki privilegij od prvoga trentka moje bolesti! Koliko sam dragocjenog vremena, koliko patnji izgubila!Kajem se što sam proigrala ove divne milosti! Isuse, molim Te oprosti. Sve je sada tako različito u svijetlu koje sam primila. Kad gledam prošlost to je tako strašno, da opet i opet moram ponavljati: koliko vremena sam Te pustila čekati dok nisam uzljubila Tvoju volju i rekla Ti: "Da" i "Hvala". Koliko je vremena proteklo, a da Te nisam uistinu ljubila."

Ovo potsjeća na onu sv.Augustina:

"Prekasno sam Te upoznao."

"A sada, dragi Gospodine,Ti znaš koliko sam sretna s Tobom! **To si** Ti, koji me usrećujemš. Kako da Ti zahvalim, ako ne svojom ljubavlju? Kada Ti tražiš žrtvu moje aktivnosti, Ti mi daješ mnogo više nego što tražiš. Kad bi samo bilo poznato kako se velika utjeha nalazi u neaktivnom životu.

Htjela bih se popeti na krov i vikati svijetu: "Kad biste barem poznavali moga "divnog Boga", Njegovu milost i svjetlost!" Međutim, to se ne može izreći riječima, tako je to duboko u duši. Da, o tome se može samo Tebi govoriti, dragi Gospodine.

Ti si me naučio što je to "pravo pouzdanje i to je promjenilo sav moj život."

I na kraju ovi retci za razmatranje, da shvatite uspon ove duše:

"Isuse moj, neka bude među nama samo jedna volja. Čini što hoćeš. Ja ću biti sretna bilo ovako ili onako.
Volim to reći Isusu."

Ona piše dalje:

"Pitate me, da li putujem po svijetu? O da, možda još i više nego prije, jer moje želje rastu, a dobri Bog mi pokazuje jasno što želi od mene.....
Evo nas u Korizmi. To je pravi čas da molimo za grešnike i za ovaj siroma-

šni svijet. O, draga moja! Ako to nije jedna zemlja onda je druga, a teško je znati, koji dio svijeta treba najviše molitava. Doista, ne smije se ni jedna minuta izgubiti. Mislila sam ovih dana: Kakva je milost život...! kad se misli na duše!..."

Vrhovna Glavarica, Časna Majka Marija od Ružarija, rekla joj je za jedne od svojih posjeta: "U onoj mjeri u kojoj duša voli križ i ostane u radosti Božjoj, ona izžarava Boga, a to znači:

"Biti potpuna misionarka."

"Moja mala soba, zaključila je u isti mah s. Vinifred na francuskom jeziku sa malo krzmanja, ali slijedeći odmah majčinsko nadahnuće, - moja mala soba mora biti "zraka" sunca za sve one, koji dolaze. A naročito, moj Isuse, da budem mala "zraka" sunca za Tebe."

Časna Majka, Vrhovna Glavarica, koja je dobro znala po kojem kanalu Bog pušta da struji milost, pisala je u jednoj okružnici Samostanima:

"Mi djelomično dugujemo osnivanje naših misija molitvama i patnjama jedne male sestre, koja je godinama bolesna i koja je misionarka po srcu, koja se je sva prikazala za njihovo ostvarenje."

ŠTO MISLITE O NJOJ ?...

Oni, koji nas dnevno gledaju u našem intimnom životu rijetko nas "kanoniziraju"!

Poslušajmo na čas svjedočanstvo osoba, koje su živjele uz s. Vinifred tijekom dvadeset godina njene bolesti. Svakoj je bilo postavljeno pitanje : "Što mislite o njoj?"

- "Ja mislim, da smo sve doživjele doista posvećujući utjecaj sestre Vinifred.

Jedno je ona potpuno zaboravila, a to je samu sebe."

- "Jedna nevjerojatna stvar u njezinom životu je ta, da je mogla toliko raditi za svoju Kuću.

Njena mala soba bila je svetište, osjećalo se da ona privlači. Daleko od toga, da smo je išle posjetiti po dužnosti, iz prijateljstva ili ljubavi. Mi smo hitale tamo sve istim oduševljenjem i srećom i nismo izašle nikada, a da nismo dobile koju milost preko njezinog primjera ili svrhunaravno.

To je tajna kontemplativne duše, neshvatljiva ljudskom mišljenju naših duhova, ali nama shvatljiva kad znamo, da je s. Vinifred načinila od sebe Svetohranište, u kojem je živio Bog."

- "Vjerujem, da je malo njih između nas, koje su poznavale uspon duše

sestre Vinifred za vrijeme njezina života. To se je otkrilo iznenada nakon njezine smrti, kada su naše Glavarice mogle govoriti o njoj. Malo je njih između nas samih, koje su poznavale širinu i oštrinu njezinih fizičkih patnja. Bolničarke su mogle to potanko otkriti tek nakon njezina odlaska s ove zemlje.

Pa ipak, makar i ne poznavajući ove dvije važne činjenice koje postostručuju njezin dobar utisak na nas, morale bismo se diviti već njezinom stalnom jednakom raspoloženju u životu potpune i mučne ukočenosti. Njezina radost je bila u zaboravi same sebe: u zaboravi na svoje patnje, u zaboravi na svoj mir, na svoje male poslove, čim bi se radilo o tome da razveseli druge ili da im čini dobro."

Jedna od njezinih sestara sakupila je svoje uspomene u skicu kojoj je dala naslov:

U SVOJOJ MALOJ SOBI

Mi smo je sve voljele.

Između 10 i 5 sati dozvoljeno je posjećivati bolesnike. Mi to nismo nikada propustile.

- Sestro Vinifred, molim za jednu molitvu?

Tako smo činile provirujući kroz

njezina napola otvorena vrata, kada smo užurbane radi posla imale vremena da dotrčimo samo na čas.

No ako čovjek ima više slobodnog vremena, radost je bila ostati i dulje. Na blagdane posjeti se izmjenjuju. U atmosferi njezine sobe ima nešto vrhunaravnoga što tako godi. Njoj se lako govori o Bogu, jer znamo da je to zanima.

Na Božić, njezine stare družice iz Novicijata dolaze pjevati nekadašnje "les Carrois": "Spavaj slatki Isuse", ili pjesme koje voli: "Dijete Isus..."

Druge dolaze da joj dadnu malu poduku u tužaljci da se i ona sjedini u divnim liturgijskim pjesmama.

Zvoni na veliku Misu. Bolničarka otvara vrata koja vode u kapelu. Sestri Vinifred donose njezin misal, jer ona prati svaki dan svoju Misu. Ponekad zaborave otvoriti knjigu ili je stave predaleko. Sestra Vinifred pruža tada koliko može svoje jadne ruke da ga uzme, ali to je nemoguće. Ona ne može da ga dosegne, a još manje bi ga mogla podići. Ona ostaje mirna, bez jadikovki očekujući sve od jedne prilike. A ako ta ne dođe:

"Vrlo dobro, misli ona. Bog to ne će danas."

Ljeti se rekreacije zajednice drže u sjeni velikih drveta točno ispod prozora bolesničke sobe. Sestra Vinifred sluša veseli zvuk razgovora. Zatim, u

tišini podiže se jedan glas, da nešto kaže, ili da pročita pismo iz drugih samostana, a na trenutke jeka smijeha diže se i do nje.

Tada ona osjeća manjak života u zajednici:

"O, kako su sretna... Kako sanjam da sam među njima", piše sestra Vinifred !

Kako je žarka njezina želja,da ide posvuda, da sudjeluje u veselom čavrljanju novakinja!...

A ipka, treba bez umora ponovno Bogu prikazivati svoju žrtvu i reći : "Da".

Jednoga dana, poslije jedne od žarkih devetnica, koje su bile poduzimane od vremena na vrijeme za njezino ozdravljenje, njezina sestra bolničarka je upita, pogađajući odgovor:

"Sestro Vinifred, zar vam ne će biti teško ponovno stupiti u aktivni život ako ozdravite?"

"O moja sestro, usklikne s. Vinifred bez ijednog časa oklijevanja, ne bi mi trebalo ni pet minuta"...

Od svih posjeta najviše je voljela postete predstojnica.

Časna Presdtojnica je, što je poznato, duša cijele redovničke kuće. Sv. Petar Fourier, u slici koju je ocrtao u svom Pravilu o ovoj "Božjoj poglavarici", želi da ona bude snažna, da bi mogla podržavati i nositi cijelu kuću, i blaga, da bi se mogla odnositi

prema svojim kćerima - naročito prema jadnim bolesnim sestrama - s "majčinskom ljubavlju". /1/

Utjecaj njezinih Predstojnica bio je tako dubok i uspješan na s. Vinifred tijekom njezina života, da se on nije mogao odvojiti od njezina uspona prema savršenstvu: utjecaj u isti mah očit i potajan, suviše tajan, da bi se mogao izraziti riječima, ali koji ne treba gubiti s vida u pozadini njezina duhovnog života, ako se hoće stvoriti potpuna predodžba o njezinom duhovnom životu.

Svakog dana, vidjela je s. Vinifred svoje Poglavarice kako ulaze u njezinu malu sobu, na čas, katkada vrlo kratak, ponekad produžen.

Za vrijeme ovih posjeta, reče jedna poglavarica, ona je ostajala jednostavno pažljiva, ponekad usredotočena na ono, što joj je Poglavarica imala da kaže. Ponekad se srce otvaralo, pa se vidjela duša, koja je sva Bogu pripadala. Tada je sve odisalo mirom.

+ + +

Nastavimo s našim istraživanjem: "Što mislite vi o njoj, sestro?"

- "Ja mislim da je ona usvojila jednu krepost, koja je bila u toliko

---

/1/ Pravila § 452-457

viša u koliko je u isto vrijeme bila jednostavnija. Ona je bila u svemu tako prirodna da je trebalo razmišljati i biti pronicav da je čovjek prodre do dna.

Na prvi pogled moglo se je misliti: "Pa ona je kao i sve druge." I tek nakon što ju je čovjek promatrao dugo godina "kao i sve druge", da, ali u stanju jedne vrlo teške bolesti, tada su se tek mogle otvoriti oči obzorjima nadnaravi, do tada jedva naslućenima."

- "Sjećam se, dodaje slijedeća, kako je ona vjerovala da ima mnogo pogrešaka i kako se je trudila da to popravi.

Kada su joj najavljivali posjet za kojeg je predviđala da će biti bez kraja ili zamoran, malo je uzdahnula. Ovo može doista izgledati nesavršeno i "kao i sve druge". No kad se sjetimo da ju je njezino nepokretno stanje predavalo svakom tko dođe, a jer je bila nesposobna da skrati razgovor što mi sami činimo svakog časa, drži se, da je ovo podnašanje za nju moralo biti vrlo zaslužno. Ipak je radi prvih uzbuna imala grižnju savjesti te bi navečer rekla:

"Gledajte, kako sam uvijek ista! odmah pokažem ako mi se nešto ne sviđa." -

Jedna druga kaže: "Ja smatram, da je ona bila izvanredno stroga, kada se

je radilo o pogreškama protiv ljubavi. Ne samo da ništa u njezinim riječima nije ni malo povrijedilo ljubav, nego je ona pokazivala pravu bol radi malog manjka sklada, sitnica, koje su odisale časovitim neraspoloženjem i nesporazumom. Ona tada nije grdila, nemajući na to nikakvo pravo, no njezina je šutnja govorila, i to je jedina prilika kada sam ju nekoliko puta vidjela, da je njezino lice postalo neumoljivo."

"Mislim, da ju se dobro oriše, da bi trebalo prikazati je u žaru za Blaženu Djevicu. Kada sam išla k njoj govorile smo o Lurdu. Nikada se nije umorila opetujući uspomene hodočašća, te je nalazila uvijek nove izraze da govori o svojoj "Gospi". Ti su izrazi otkrivali njezinu najstalniju i najdublju misao."

- "Što se mene tiče, dodaje slijedeća, čula sam je kako govori ovo:

- "Naš Gospodin dao je te sam razumjela, da kad imam malu poteškoću s jednom od mojih sestara, ne trebam nastojati da se promjeni sestra, nego,da se promjenim ja sama. Od tada sam uvidjela da su svi drugi savršeni... Nježnost moje ljubavi prema Bogu, mora biti moja ljubav prema drugima."

- "Što se mene tiče, svjedoči jedna sestra, iskusila sam, da njezine riječi imaju posebnu moć da ulaze u dušu.

U sestrinskom razgovoru s najvećom jednostavnošću govorila je duboke stvari. Upamtila sam ovo:

"Nikda ne bih vjerovala, da čovjek može biti tako sretan, tako miran, kao kad više ne traži sebe... Zaboraviti sebe, imati slobodno srce, to čini čovjeka doista sretnim."

Ili opet:

"S Isusom treba dati sve ili ništa. Ne može se ništa napola načiniti; zadržati pola, to jako boli, jer naše "ja" hoće uvijek više."

Ona mi je povjerila, da je jedno od njezinih vodećih pravila bilo:

"Jedno odlučne "NE" naravi, i jedno plemenito "DA" milosti.

Patnje, razočaranja, neugodnosti, dolaze uvijek u našem životu. Često sam raspoložena da ih vrlo loše primim. Treba da im pogledam ravno u lice; i čim se za ovo ohrabrim, primam ih sa smješkom, i na kraju postajemo "dobri prijatelji".

- "Jednom mi je dokazala, kaže jedna sestra bolničarka divnu odlučnost.

Bilo je vrlo teško da ona prizna svoje patnje. Sve što se može podnijeti sa običnom hrabrošću ona je ljubomorno čuvala u tajnosti: "Između Boga

i mene", govorila je ona.

Često sam čula kako govori:

"Koliko puta zloupotrebljavamo to lijepo ime patnja, nazivajući patnjama sasvim male stvari, čije pravo ime je traženje samoga sebe.

Mi imamo uvijek milosti za stvarnu patnju i lako je osjetiti razliku između te dvije vrsti patnje."

- "Ja mislim o njoj tako dobro, kaže jedna druga sestra, da ne znam što bih izabrala. Danas ću se osvrnuti samo na jedno, njezinu samilost.

Ta samilost ju je svu obuzela: dušu i srce.

"Volim sve koji trpe, govorila je ona, kao da to meni pripada.

Budući da mi je naš Gospodin pokazao, kakvo je blago trpljenje i sa kakvim poštovanjem treba da ga prigrlim, moram jednako poštovati patnje drugih. Mogu ne i biti sposobna da ih shvatim, ali nije ni potrebno da čovjek shvati da bi suosjećao."

Sestra Vinifred je ljubila pobožnost radi Boga samoga. Od god. 1929. nalazi se u njezinoj bilježnici:

"Isuse moj, imam veliku želju da potpuno i zauvijek Tebi pripadam i da svu sebe TEBI ZA LJUBAV prikažem. Izručujem Ti s velikim pouzdanjem svoju bolest sa njezinim patnjama i žrtvama.

Čini od mene sve što hoćeš ...... nemoj biti obazriv sa mnom. Ne ću ništa željeti osim Tvoje Volje.....

Moja je želja, Isuse, da sudjelujem s Tvojim životom u Hostiji, nepomična, posve mala, skrivena i da ostanem u tom položaju tako dugo koliko Ti želiš, imajući samo jednu misao, Tebi za ljubav.

\+ + +

\- Na pitanje: "Što mislite o njoj?" jedna sestra umjetnica, koja riše crteže kako perom tako i olovkom, odgovara:

"Mislim, da je sestra Vinifred harmonija kontrasta:

Velikih bolova, velikih radosti,

Vrlo poštovana, nesvijesna sama sebe.

Bolesnih očiju, punih svijetla.

Intimnost s Bogom, velika jednostavnost.

Ljubi samoću, vrlo društvena.

Kontemplativna, zabavljena drugima.

Bez pokreta, vrlo aktivna.

Bolno stanje, sretan život.

Jadno, slomljeno tijelo, duša puna snage.

Nemoćna, apostol."

\- "Uvijek je bila vesela", reći će koji drugi glas.

Tko bi prigovorio kratkoći ovoga

finog i nužnog psihološkog suda dobio bi za odgovor:

Radost s. Vinifred može se mjeriti samo u odnosu na njezinu bolnu nepomičnost. Da li ste to kada pokušali?

Pokušajte provesti punu krizu zubobolje jedan sat samo, a da ne maknete ni malim prstom. Prisilite sebe, da se sve to vrijeme smiješite svakome, pa ćete razumjeti...

Pa dobro! Sestra Vinifred je tijekom 20 godina velikih bolova provela u tom heroizmu 175.200 sati.

I... "bila je uvijek vesela".

\+ + +

Jedna njezina bolničarka odgovara na naše pitanje:

"Predložila sam joj jednoga dana, da pokuša izmoliti od Boga barem porabu svojih prstiju, da bi bila sposobna podvoriti samu sebe. Nije mi odmah odgovorila. No poslije nekoliko sati odgovorila je jednostavno: "Razmišljala sam o onome što ste mi predložili; ali ako bi Bog ozdravio moje prste manje bih Mu mogla darovati."

\+ + +

MALA SKUPINA
IZ BOLESNIČKE SOBE

Sestra Vinifred je živjela i predugo u bolesničkoj sobi, radi čega su je sve bolesnice smatrale svojim "časnim članom", ne radi dobi - jer je ona ostala do kraja najmlađa - nego radi godina bolesti.

One, koje su još mogle ići i dolaziti, posjećivale su je radosno, prekidajući je dva tri puta u njezinim molitvama.

Ona bi im rekla nešto kratko, duhovno, molila bi krunicu sa svima onima, koje su to željele, čak i sa "nagluhima"; govorila bi o njihovim obiteljima, o njihovim brigama. Činilo joj se, da je sve to "njezin posebni posao" i vrlo ljubljen posao.

"Ah, ova, to je svetica, reći će otvoreno jedna stara sestra, koja je pomagala u bolničkom odjelu 50 godina, a koja je imala dobro oko i govorila bez ustezanja!

KAKO JE VOLIM

U posljednjim godinama živjela je u kući za bolesne sestre jedna od naših dobrih Starih Sestara, tako Starih, da je poznavala i Napoleona III. Bila

je izvrsna, ali po starom kovu. Do svoje devedesete godine ona ne bi nikada propustila da posjeti svakog tjedna s. Vinifred.

Mi smo sve znale, koji je sat zauzet za ovaj dragi tjedni razgovor i neopazice smo ga uvažavale.

Što su si povjeravale ta stara bol i taj mladi smiješak?

Sigurno su si pripovijedale Staru povijest patnje, jer dobra sestra, nemoćna, gluha, skoro slijepa, osjećala je da njezine boli rastu. A dobro je imati nekoga "koji je kroz to sve prošao" i koji vježba "ljubav uha".

Sestra Vinifred je govorila malo, ali je suosjećala, smiješila se onim svojim srdačnim smiješkom. Možda je katkada rekla utješne riječi:

"Kad čovjek ostari, sve odlazi, ali Bog dolazi."

A to je tako godilo, da je sestra bolničarka kad je došla po svoju dragu Staricu - koja više nije mogla sama hodati - čula, kako ova putom opetuje glasom, koji je bio pun raznježenih misli:

"Kako volim sestru Vinifred....... kako je volim!....."

\+ + +

"SVE ŠTO BOG ČINI USREĆUJE ME"

God's Corner,
lipanj 1940.

Mala bilježnica sestre Vinifred sadrži još mnogo blaga, a ipak ćemo je zatvoriti. Nažalost! No mi možemo ovdje dati samo kratki pregled, ostalo će se sigurno kasnije napisati.

Posljednje godine sestre Vinifred, godine rata 1940-1945. bijahu bogato doba patnje, ljubljene, tajanstvene.

Sestra Vinifred, kao i cijela Zajednica, mora napustiti dragi veliki samostan u Westgate-u, jer je bio previše izložen na obali i na cesti prema Londonu. Ona je upoznala strah velikih noćnih napadaja, a sama nije mogla sići u sklonište. Upoznala je evakuacije, koje su se opatovale: jedan, dva do tri puta. Prijenosi su neizrecivo bolni, udarci, treskanje iscrpljuju.

Mjesto smještaja često je neki na sreću nađeni logor. Premještanje, odilaženje i dolaženje je često.

Njezina bolest još se pogoršava. Izobličenje udova se povećava.

Vrlo mučna kožna bolest konačno je obori. Otada se nešto polako rastvara u njezinom biću. Ona više nema snage da se bori protiv širenja zla.

Na ovom tako bolnom fizičkom putu

nagomilavaju se duhovne kušnje. Iseljenje, buka, koja ju neminovno okružuje, smetaju je u njezinoj uobičajenoj sabranosti. Moliti joj postaje gotovo nemoguće. Napasti, nemir, strah je preplavljuju. To je veliko razdoblje odricanja, nići, čišćenja.

Njezina duša tako prozirna, tako jednostavna uronila je za čas u tamu, u zamršenost iz koje se ne zna više izvući.

Kušnja je kretka, ali duboka.

Nekoliko redaka dat će nam uvid u to razdoblje.

Ona piše:

"Kada se patnja dotakne duše onda je to nešto sasvim drugo i mojih šesnaest godina fizičkih bolova nisu ništa u poređenju s onim, što se događa u mojoj duši, a to je teško objasniti!... Premda si ja ovu kušnju ne mogu protumačiti, grlim je sa svom ljubavlju, koju moje srce može dati... svim srcem, vrlo veselo. Ima toliko snage u toj veseloj ljubavi.

Zato sam izabrala sv. Tomu More-a za uzor u trpljenju. Kaže se, da je on idući na mučeništvo prolazio ulicama Londona sa posve običnim izgledom lica "An every day face". To tako volim, to toliko kaže.

Što ću raditi kad me naš Gospodin bude manje mazio?

Ljubit ću Ga sa još više ljubavi."

Sadržaj njezinih posljednjih duhovnih vježbi, prije onih u vječnosti, jesu dvije riječi: "Bog je moj Otac." "Ja sam doista Njegovo malo dijete"...

Pričali su joj jednom ove riječi nekog malog djeteta, kojem su predložili neko osobito obrazovanje:

- Da li ću morati ostaviti svoje roditelje, upita ono?

- Da, no još im ostaje mnogo djece.

- O, pa oni imaju samo mene, odgovori mali.

Ova je pripoviest očarala sestru Vinifred. Otvorila joj je obzorja ljubavi. Ona piše:

"Moj nebeski Otac ljubi me kao da ima samo mene koju bi ljubio, a ja ljubim Njega, kao da On ima samo mene, koja će Ga ljubiti, u cijelom svemiru."

Dovde je sestra Vinifred zadržala užitak nutarnje aktivnosti svojih planova, sredstava apostolata. Naš Gospodin zahtjeva od nje da žrtvuje sve to.

"Daj mi sve i neka te ništa drugo ne "privlači" osim Boga samoga".

"On mora biti moja velika privlačna snaga, a sve druge privlačnosti naći ću u Njemu, kada, gdje i kako će On to sam za mene izabrati.

Zato On želi da budem "posve malo

dijete", koje će naći sve u Njemu. On je za to tako velik da ja budem posve mala i da ne budem sposobna bilo što posjedovati osim Njega.

Izgleda da je Bog u ovim duhovnim vježbama radio samo oko toga, da postanem malena. On me je povjerio svojoj Majci, koja je postupala s mojom dušom kao s neodgojenim djetetom, ali tako majčinski.

Njezin posao je rpvo bio da mojoj duši dadne stav "malog djeteta", a to je: Poniznost - Jednostavnost.

No ja to ne mogu postići ako se ne odreknem same sebe u svim oblicima.

Kao da mi je toga časa naš Gospodin htio reći, da sam još odviše sebična, vezana uz svoje ideje, uporna u nastojanju da postignem ono što želim, makar to bilo i za Njegovu Slavu i za duše. Sada mi On kaže: "Daj mi sve to" i pusti da ja biram. Pođi mojim putovima.

Molila sam Našu Gospu, da me uzme pod svoju zaštitu i da Ona sama učini da postanem "posve mala". Ona mi je dala razumjeti, da će me Ona to naučiti malo po malo, sat po sat. Ako doista želim da Ona majčinski odgaja moju dušu, to moram nastojati, da Ju nikada ne ostavim. Moram postupati kao dijete koje ništa nema, koje je nesposobno da bilo što učini za Nju samu. (To bi za mene trebalo biti lako, pošto fizički više ništa ne mogu. Takva bi trebala bi-

ti moja duša.) Naša Gospa je pristala da sad sve čini i da mi dadne sve što trebam. Ne će više biti mjesta za misli tašte slave ili zadovoljstva, jer će sve doći od moje Majke.

Ona sama će mi dati ljubav prema našem dragom Gospodinu za kojom težim. Ona će me pripravljati kroz cijeli dan za svako djelo, da konačno odgovorim Božjim namislima, a da ostavim svoje. Jedna "mala, malena" zaokupljena slavom Božjom, ali na Njegov božanski način.

Nadnarav mora zavladati životom ove "male, malene". Moram živjeti u divljenju pred Božjom veličinom i snagom. Svu svoju vejru stavit ću u riječi našega Gospodina i vjerovati da je On htio reći sve što je rekao. Tu ću ja naći svoju snagu i svoju radost. Jer, Naša Gospa mi je dala da shvatim,da će mjera moje vjere biti mjera moje radosti, a moje pouzdanje mjera moje ljubavi. Taj stav mora moja duša zadržati.

Ništa nije snažnije:

Od radosti moje vjere i pouzdanja u moju Ljubav."

PER CRUCEM AD LUCEM

Jednoga dana u studenom 1944.god., sestra bolničarka, koja je čitala jednoj drugoj bolesnici, bila je žurno pozvana: "Sestro, s. Vinifred se baš gu-

ši, to me zabrinjuje. Možete li doći?" - "O Bože, poviče sestra, to je svršetak!"

Liječnik ju je upozorio prije dva dana na mogućnost pogoršavanja bolesti, ali nije točno znao kakvove naravi će to biti. Bila je to teška upala porebrice. No cijela bolest u njezinom slučaju sa prikrivenim zaraznim stanjem proširila se po cijelom tijelu, te je mogla postati kobna.

Pokušali su sa svim sredstvima spriječiti zlo, no nikakvo poboljšanje nije nastupilo i Časna Predstojnica je smatrala za razborito da se s. Vinifred dadne sv. Popudbina. Možete si zamisliti kako je cijelakuća bila uzbuđena! "Zar će nam je tako rano oteti?" Mi nismo više mislile na njezine duge patnje. Njezin život nam je izgledao tako kratak i mi, koje smo vidjele samo smiješak, uočile smo samo odlazak.

Časna Majka je majčinski upozorila s. Vinifred da bi smrt mogla biti blizu. Odmah je bila sprmna. Sve svoje priprave obavila je vrlo jednostavno. Neko vrijeme je razgovarala sa svojom Predstojnicom te je čekala milost Sakramenta bolesnika. Sretna, što može primiti Posljednje Pomazanje pri potpunoj svijesti, ona je pratila svaku riječ molitava i punila svoju dušu, pa čak i svoju malu sobu, ljubavlju.

Izgledalo je da je bolest popusti-

la i sestra Vinifred povjeri svojoj bolničarki: "Ako je to smrt, to nije ni malo strašno."

No nažalost, nakon upale porebrice slijedila je upala pluča. A nije bilo lako venuti kroz šest mjeseci, čas bolje čas gore i nastojati ozdraviti uviđavajući povećanje slabosti.

Bog me ostavlja ovdje dolje, govorila je ona, da ljubim trpljenje, očistim svoju dušu i da spasavam svijet. Treba ipak nešto učiniti, dodala je ona sa smiješkom. Ja prikazujem sve za grešnike..."

Kakva je bila sestra Vinifred u ovim posljednjim mjesecima piše njezina sestra bolničarka u svojim "Uspomenama" iz kojih ćemo posuditi mnoge pojedinosti. Njezina strpljivost, vjernost, njezina sve intimnija ljubav prema Isusu, kojega je zvala u pomoć u časovima žestokih patnja, sve se to ne da izreći. Prolazila je kroz krize malodušnosti, nesposobna da moli kao nekada. No vrlo brzo se je lijepo smiješila i pripravila da kaže:

"Sad sam se sprijateljila s ovom novom patnjom. Prihvatila sam ju u dnu svoga srca, što više, ja je ljubim."

Jer njezina tajna bila je u tome, ne samo pristati na patnje nego ih i ljubiti.

Za upale pluća reklo mi je jadno dijete:

"Mislila sam da znam što to znači trpjeti, no nisam znala da je išta tako teško kao kad se ne može disati."

Ona priznaje ovu patnju tek kada je već prošla, premda smo je i mi primjetile. Hrabrost kojom je to šuteći podnosila je herojska.

Bolovi su uvijek rasli, a da je nisu zbunili. Ona je malo o njima govorila, primala ih rado, širila je - tako reći - ruke prema ovim novim bolima, grleći ih kao prijateljicu.

Znala sam uvijek instinktivno kada je više trpjela, no ona nije voljela da ja to primjetim. Pred kraj je postala strašno mršava. Hranu nije mogla primati radi gnojenja usta, a njezina jadna oguljena leđa prekrila su se ranama od gore do dolje, kao da su bila bičevana.

Sve je to bilo prihvaćeno. No duga previjanja postalu su tako bolna, da nije mogla suzdržati suza. Pravila sam se kao da ništa ne vidim, no ona je rekla ponizno:

"O, kako malo hrabrosti!... Kako se stidim što nisam sposobna podnijeti boli."

Morala sam je tješiti: Bog hoće da osjećamo trpljenje, mi ne možemo

drugačije učiniti.

No sigurna sam, da je veliki dio njezine žalosti proizlazio iz toga,što je vidjela da se njezine bolničarke žaloste da joj nakon toliko godina pažljive njege više ne mogu olakšati.

Ona je vrlo voljela cvijeće, svi su joj slali cvijeće. Kad je vidjela da se pripravlja mali oltar za jutarnju Pričest rekla je zavidno:

"Kako bih ga rado sama pripravila. Pokrila bih ga cvijećem i stavila bih stolnjak mirisav, čist i fin kolikogod je to moguće... Nemojte se odviše žuriti. Volim gledati kako sve pripravljate s ljubavlju."

U posljednjim danima liječnik,jedan vrlo dobar i osjećajan liječnik,kojeg je s. Vinifred vrlo poštivala,predložio je injekciju morfija. Zanijekala je glavom, ali na svoj energični način i odgovorila: "Ne".

Sestra Vinifred upotrebljavala je cijelog života svoju energiju da se odupre zlu. Sada se fizička narv ne može više protiviti, nema napora koji bi još vrijedio. Treba se prepustiti, jer je nemoćna da živi, a skoro i da diše.

No duša ne umire. Nije li ona više živa u času kada je tijelo ostavlja samu... Mi vidimo tada dušu s.Vinifred kako se penje sve više i više, produhovljuje i živi još samo za Boga.

"Bog joj uzima sve, pa čak i nju samu dajući joj sve i samoga sebe."

" - Moj život s Bogom mnogo je intimniji i mnogo jednostavniji. Našla sam opet svoj "mali svijet" i naš Gospodin ne će da izađem iz njega, nego da uvedem u njega cijeli svijet.

... Neka Bog vidi da je moj prvi pokret da se obratim k Njemu u radostima, žalostima i patnjama. Njemu da govorim o svemu. Volim reći Isusu kod jutarnje Pričesti: "Ti si sad moj, a ja hoću da budem sva Tvoja."

O usmenim molitvama kod nje više nije moglo biti ni govora. Tisuću dnevnih Ave, njezina "molitva kroz trideset dana", u koju je ona uključila sve nakane svijeta, čak i šaputanje krunice pred lurdskom Gospom, sve je to postalo nemoguće. Njezini jadni prsti nisu više mogli držati zrnaca. Tada je ona pronašla drugo sredstvo:

"Sjedinjujem se s Isusom kadgod kuca sat..., a sve ostalo Njemu prepuštam.

Moj posao može biti samo ljubav, i to velika ljubav. Na krevetu svoje bijede ja nastojim provoditi život Slave Božje... Tako započinjem svoje nebo..."

Za vrijeme njezinih posljednjih duhovnih vježbi dvije su riječi našle

put do njezina srca:

"Ja sam doista malo Božje dijete. Bog je moj Otac!"

To je stalno ponavljala do posljednjih dana; kadkada pred drugima, češće tiho samoj sebi. Činilo se da joj neka vrst okrepe ulazi u dušu kad šapuće:

"Ja sam Njegovo malo dijete."

Više smo govorili o nebu nego o zemlji, kazala je njezina bolničarka. Sestra Vinifred je govorila:

"Ne ću propustiti ni jedne prilike da trpim. Previše bih to žalila u času smrti", ili: "Ne ću nikada moliti Boga da požuri moju smrt, želim trpjeti do kraja."

U posljednjim mjesecima je govorila:

"Sestro, pomozite mi da se zahvalim!"

Osjećala sam se odviše nedostojnom, uvjerena, da se sama njezina šutnja više sviđa Bogu nego moje riječi. Podsjetila sam je na njezine uobičajene misli i čula sam kako šapuće:

"Da, Da!"

Budući da je njezina Poglavarica morala naglo otputovati, s. Vinifred

je bila vrlo uzbuđena radi mogućnosti da umre prije njezina povratka. Ona je izlila svoje zahvalno srce za sve one, koje su joj pomogle ljubiti Boga: naša Vrhovna Časna Majka,... njezina Učiteljica Novakinja, njezine Predstojnice, njezine Bolničarke i njezina ljubljena Zajednica. Svakoj je povjerila svoju zadnju oporuku, u kojoj je bila cijela njezina duša.

Međutim, Bog je produljio njezin život. No stanje se je bolesnice pogoršalo. Infekcija je otrovala kosti, zatim krv. Udovi su se još više iskrivili, a strašna mršavost pretvorila je njezino tijelo u kostur.

Otprilike osam dana prije smrti, kazala je sestra Vinifred svojoj sestri bolničarki:

"Mislim, da će mi se jezik ukočiti. Ah, to mi još Bog nije uzeo..."

Ona je polako okretala u ustima svoj jadni izmučeni jezik. Iste večeri ona se pripravi te veselo reče:

"Sestro, sve je u redu! Bog može opet uzeti moj jezik, ja sam Mu ga dala. Sad smo već dobre prijateljice: ova nova patnja i ja."

29. svibnja 1945. dobila je drugi puta Posljednju Pomast. U noći iza toga dvije nesvjestice, koje su slijedile jedna iza druge uplašile su nas da

je svršetak. Ona se još ipak malo oporavi i 3. lipnja još je rekla liječniku:

"Svi misle da ću umrijeti. Ja mislim da ću ću se vratiti u Westgate."

To je bio samo san,jer je liječnik izlazeći iz sobe potvrdio: "Oan bi mogla danas otići. Njezin život je čudo. Koje li izdržljivosti!"

Sačuvala je smiješak do konca.Njezina agonija nam se činila bez kraja.

"Naš Gospodin će vam pomoći, reče joj jedna od nas, videći njezinu krajnu fizičku bijedu. Posve slabi glas, koji kao da je dolazio vrlo iz daleka, odgovorio je:

"On to čini. Dragi Isus, tako lijep, tako nježan, tako ljubezni Isus!"

Nije joj ništa više ostalo osim ljubavi...

Velika slabost prouzrokovala je malo bunilo, vrlo blago. U svojoj podsvijesti govorila je o Isusu i Mariji. Gotovo smo se osjećale indiskretne da to slušamo:

"Isuse, moj dragi Isuse, kako Te ljubim... Da... Tvoja Volja. O Majko... Majko Božja... Gospo lurdska, dođi po mene... Moj Isus, tako divan."

Zatim je opet došla k sebi i smiješila nam se svima onim svojim divnim smješkom.

Posljednjeg dana, Vrhovna Časna Majka, koja ju je posjećivala svake večeri uđe u njezinu malu sobu. Pred tim ispijenim crtama, pred tim nepomičnim i bolnim tijelom ona se sjeti Raspetoga Isusa prikovana na drvo Križa i u svojoj majčinskoj sućuti nije se mogla svladati, a da ne prošapuće: "O, jadno moje dijete!"

Umirućim glasom, ali sa smiješkom preodređene, sestra Vinifred je odgovorila:

"O, moja Časna Majko, ne jadno dijete, sretno dijete!....."

Otišla je na večer 7. lipnja u predvečerje blagdana Presvetoga Srca.

Ona je konačno našla "Isusa Raspetoga".

Sreću svoga srca za svu vječnost.

\+ + +

S A D R Ž A J

strana:

